

Dobrodružství v Jihovýchodní Asii

19.1.2014 Den První: Odjezd z Guangzhou

Po náročném týdnu s Pet'ou, při němž jsme mimochodem stihli navštívit čínskou svatbu a zábavní park, nafotit portfolio v modelingové agentuře či být okradeni krásnou divou

v baru konečně přišel čas k odjezdu na naší dlouho očekávanou, i když poněkud nenaplánovanou cestu po jihovýchodní Asii.

Na čínské svatbě

Protože náš let odlétal až 1:45 následujícího dne nemuseli jsme brzy vstávat a času na sbalení bylo dost. Nicméně k obědu se nám podařilo nacpat scvrklé žaludky tak, že jsme si museli dopřát odpolední siestičku. 2 hodiny před odjezdem, kdy Pet'a ještě stále nevstal z postele a neměl sbalené ani jedno ze všech asi 3 trik co tu měl, jsem ho musel vzbudit.

Nakonec se vše nějak stihlo, dokonce jsme stihli na odjezd připít lahví vychlazeného Qingdao piva, které nás poněkud potrápilo při následné hodinové cestě metrem směrem na letiště. V metru prostě není toaleta! Nakonec jsme zdárně podstoupili všechny letištní procedury, povečeřeli předražené nudle se sandwichem a nasedli do letadla. Pet'a vypadal jakoby byl napaden nějakou chorobou, která ho nutila neustále spát, tak to snad nebude nic vážného. Brzy ráno bychom již měli cítit teplý Manilský vzduch, říkal jsem si.

Nakonec se vše nějak stihlo,

20.1.2014 Den Druhý: Manila a cesta do Port Barton

Tak jsme opravdu přistáli naštěstí jen lehkým zpožděním, vyměnili jsme nějaké to filipínské peso za celkem dobrý kurz a úspěšně se přesunuli bezplatným shuttlebusem na terminal 3, z kterého jsme letěli do Puerto Princesa. Vše klaplo dokonale, v 10 ráno jsme se konečně dostali z letiště abychom zjistili, že jediný bus do do Port Barton jezdí denně v 9 ráno. Nevadí zůstaneme jednu noc tady říkali jsme si. Máme tedy kupu času skočíme do obchodního centra Robinson a nakoupíme pár drobností (repelent, adaptéry do místních zásuvek, batoh...). V supermarketu jsme také nezapomněli nakoupit dvě lahve místního sedmiprocentního piva zvaného Red Horse. Nasedli jsme tedy na koně a rozhodli se zajet tricyklem na bus terminal San Jose. Tricyklistovi jsme se zmínili, že chceme do Port Barton a on nás za chvíli vyložil na autobusáku u dodávky, která sice nejela tam kam jsme chtěli, ale jela přes křižovatku vzdálenou pouhých 20km od našeho cíle. Věděli jsme, že bus stojí 250peso a tak se nám nabídnutá cena 200peso zdála rozumná.

Jeli jsme asi 130km snad 3 hodiny močové měchýře nám trápil právě vypitý Red Horse, konečně jsme dojeli na křižovatku, kde byli jen asi 4 tricykly a malá trafika. Potkali jsme zde příjemný pár z Finska, který měl také naměřeno do Port Barton. Optali jsme se jich kolik tam stojí tříkolka. Řekli, že jim nabídli 400pesos za osobu. Tak jsme si nakoupili pár piv a dali se do smlouvání. Opálení chlapíci nám asi po 20minutách nabídli 350, to se nám pořád zdálo dost a tak jsme se domluvili, že když Pet'á hodí mincí a vyhraje pojedeme za 300. Povedlo se tak jsme nakonec s přáteli Finy vzali dva tricykly a vydali se do jungle vstříc dobrodružství. "Toč to!!" "Ty vole kamera je pryč okradli nás dával jsem ji přímo tady do mého batohu," zuřil LordPit. Otočili jsme to a Pet'á měl v plánu vyvraždit celou křižovatkovou populaci. Ukradený telefon a teď tohle! Zkrátím to kamera byla v batohu, ale v mém chybička se vloudila nakonec ale nikdo nezemřel:)

Po hodinové jízdě džunglí jen po hlíně do největších kopců jsem uznal, že 300 peso nebylo zas tak moc. Jestli zaprší jiná cesta než lodí z tohoto místa nebude říkal jsem si.

Náš tricykl

Ubytovali jsme si v prvním hotýlku, který jsme viděli byli jsme příliš vyčerpaní. Za 1000pesos na noc jsme si koupili Suite. Je to první suite, bez internetu, elektriky jen od 18:00 do 24:00 a pouze se studenou vodou, ve které jsem kdy byl. Prošli jsme se po pláži po vesnici něco zakousli a začali krotit jednoho divokého koně za druhým. Poslední věc, kterou si pomatují je karaoke bar s místními boatmany.

21.1.2014 Den Třetí: Port Barton

“Ty vole vstávej za půl hodiny vyrážíme!” budí mě Pet’a. Aha no jo domluvili jsme si trip s boatmany vyplouváme v 9 ráno. Oba nás velmi bolela hlava, ale den proležený v posteli v tomto ráji na zemi by byl moc velkým hříchem. Otupělí kocovinou jsme zhltni předraženou snídaní asi za 500 pesos. A skoro během jsme zamířili k naší lodi. Nasedli jsme na malou banku společně s mladým Němcem Maxem a holandským bohémem Erikem. Úžasní lidé! Pet’a nevypadal zrovna nejlépe Erik mu nabídl hlt mi jsme ve spěchu zapomněli vodu koupit! tropech bez vody to je prostě “pičovina”:. usíná. První zastávka šnorchlování v vodě, korálové útesy pohádka. Pet’a stále jeho gopro kameru a jdu natočit nějaké kterými se budu doma moci chlubit. A co to oživila a už si to šnorchlujeme společně. další ostrov jako z reklamy. Jsme tu jen my a loděk. Boatman připravuje oběd pro naši pozoruji Maxe jak leze jako opičák po jedné palem, aby nám mohl nabídnout aspoň něco ještě není dost opečený, a tak sedím v písku vlny, medituji. Obídek byl báječný tuňák ohni, rýže a zelenina. na další

Já a naše banka

vody, protože Celý den v Pet’a zvrací a průzračné bucá, tak beru záběry, vidím mrtvola zastávka pustý dalších asi 5 posádku a já z kokosových k pití. Tuňák pozorujice pečený na Pokračujeme

pohádkový ostrov občas tu prý lze zahlédnout mořské želvy bohužel nemáme štěstí. Zjist’uji, že se zde dá přespat na divoko v houpací síti, jsou tu jen 2 stálí obyvatelé, bohužel nemáme dostatek času, a tak se vracíme zpět do Port Bartonu. Cestou zpět nás kropí lehký deštěk, ale to nám moc nevadí. Procházíme tedy vesničku včera jsme toho kromě dostihů moc nestihli a tak jdeme kousek do džungle, kde je tu a tam nějaká chýše. Naražíme

jsme na místního tesaře Lorenza, který právě tesá lavičku z jednoho kusu exotického dřeva na jehož jméno si nevzpomínám. Cestou zpět ještě navštěvujeme školu a pak už hurá na večeri v jedné z několika restaurací ve vesnici. Právě pustili elektřinu a na chvíli dokonce naskočil i internet, tak konečně píšu domů, že žijeme. Právě jsme si dali masáž a teď sedím na terase popíjím pívko poslouchám moře a píšu si deník. Po masáži hrajeme šachy, prohrávám a tak platím se blíží čas kdy Port Barton zvedáme a vracíme

Oběd na pustém ostrově

rundu Red Horsů je jedenáct a pomalu bude odříznut od elektřiny, a tak se se do naší "luxusní" suity. Jdeme spát.

Zítřka v 8 ráno jedeme jediným busem pryč z vesnice zpět na křižovatku. Odtud snad budeme mít štěstí a dostaneme se do El Nida.

Port Barton mě okouzli! Je to malá vesnička na konci světa nejzapadlejší a nejromantičtější místo jaké jsem dosud v životě navštívil. S těžkým srdcem opouštím toto místo, ale čas nás trochu tlačí a do

Coron City z kterého letíme 27.1.

zpět do Manily je ještě daleko a my se musíme přiblížit.

Tesař Lorenzo

22.1.2014 Den Čtvrtý: Na cestě do El Nida

Vstáváme v 6:30 jelikož nemáme kocovinu jde to krásně. Po snídani jdeme na místo odkud každý den vyráží jediný autobus z Port Barton. Není to úplně autobus je to jeepney, krásně zdobený jeep s prodlouženou zastřešenou korbou na kterou by se v Evropě vlezlo asi 8 lidí, tady se nás však mačká asi 15. Filipínci, turisté všichni dohromady.

Zavazadla a asi dalších 10-15 dobrodruhů sedí na střeše. Řidič po hliněné cestě uhání jako o život a já děkuji bohu, že na mě zbylo místo na korbě a nemusím se bát o život v druhém patře. Cestou se seznamujeme s párem z británie a ameriky. Mnoho ze zdejších turistů žije v Číně a díky oslavám tamního Nového Roku cestují stejně tak jako my. Konečně jsme dorazili do Rohasu. Podařilo se nám zde najít autobus do El Nida za 200 pesos. Na cestu si bereme plechovku Red Horse a vyrážíme. Myslel jsem, že budeme brzy v cíli, ale zjišťuji, že do El nida je to asi 5 hodin cesty a tak lituji vypitého piva, které mě opět mučí. V půlce cesty už to nejde vydržet, zastavujeme autobus, aby si mohl prohlédnout naše ulevující močení. Jedeme dál. Cesta je nekonečná, nelze však usnout,

protože krajina zde je natolik exotická, že by byla škoda zaspát a nic nevidět. Druhým důvodem proč nezahloučíme oka je fakt, že řidič jede tak jako by nás právě ukradl. Není jediného dopravního prostředku, který by nás předjel v zatáčkách a na výmolech hliněné dálnice se několikrát málem převracíme. Britská kamarádka Flick se při jednom výskoku udeří o stěnu tak, že jí potom zůstane podlitina na ruce. Pet'a se právě seznámil s houfem mladičkových školaček, kterým právě skončila výuka. Zdárně dorážíme jsme do El Nida, ale brzy na to zjišťujeme, že sehnat ubytování pro nás všech 6 bude oříšek, a tak se domlouváme na srazu v jednom z místních barů v 7 hodin. Rozdělujeme se. Po chvíli hledání se ubytováváme v Greek mansion, hotýlku kousek od pláže za přijatelných 1300 pesos na noc. Zamlouváme si all you can eat večeři v jednom z místních restaurací, kterou nám doporučil, dle mého názoru teplý pikolík zaměstnaný v našem hotelu.

Náš Jeepney

El Nido beach panoráma

Vyrážíme na jídlo do regge baru. Dávám si luxusní Thai style curry chicken, Pet'a má hovězí steak. Pijeme pár Red Horsů. jdeme na místo, které jsme si domluvili s brity a američany, nevěřím, že někdo z nich dorazí. Další Red Horse. A vida američané jsou zde. Chvilí po nich i britové. Neuvěřitelné. Hrajeme karetní hru ring of fire a slušně se u toho opíjíme. Nastal čas na disco. Pařím v klubu v kruhu filipínců, kteří mě milují. Aspoň z toho mám takový pocit. Ztrácím boty a vše se mi začíná mlžit v alkoholovém opojení. Pet'a mě táhne domů bereme s sebou dvě krásné Filipínky. Na pokoji zjišťujeme, že filipínky jsou filipínci, a tak se loučíme a vyhazujeme je z pokoje. Usínám.

Nezapomenutelný autobus

23.1.2014 Den Pátý: El Nido

Probouzíme se asi v 11:30. Nikomu se nechce z postele. Dáváme snídani. Co budeme dělat? Teplý hotelový pikolík nám nabízí několik tripů, na které bych jel hned, ale Pet'ovi se moc nelíbí cena. Lehá si na postel a usíná, ok nemáme plán, tak se aspoň dám do psaní deníku říkám si. Brzy však přichází dáma, která nám nabízí cestu na pláž Las Cabanas nebo tak nějak se to jmenovalo. Cesta tam zpět tricyklem za 150peso ještě společně s nějakou slečnou. Onou slečnou je Jenny servírka z Finska. Snažím se s ní navázat přátelskou komunikaci, ale slečna je asi z jiného těsta jako my. Brzy po příjezdu nedaleko pláže, kde na nás bude celý den čekat náš rikšař se s Jenny loučíme. Nacházíme krásný bar v ráji. Piju colu a jím ovoce. Hrajeme šachy. 2x prohrávám. Je čas jít. K baru přichází postarší pán, moc neumí anglicky, láme angličtinu s němčinou dohromady. "Odkud jste?" ptám se. "Z Brna." Jdeme si povídat, dva brňáci a jejich přítelkyně, ředitelka nákupů v plzeňské škodovce. Jsou o pár desítek let starší jak my, ale i tak

se spolu docela dobře bavíme. V Česku bychom se asi nejspíše jen minuli, ale zde byl čas na to se trochu víc poznat.

Dospěl jsem a uvědomil jsem si, že žiju krásný život v porovnání s nimi. Sledujeme západ slunce. Jdeme močit a vracíme se zpět k rikšám. Včera jsem ztratil boty a tak jsem stále bos. Dojíždíme do hotelu. Řidič se nás snaží společně s hotelovým teplým pikolíkem okrást místo 150 pesos, na kterých jsme ráno kývli i přes to že i tak to bylo hodně, po nás chce 600. Dáváme mu 200 dělá uraženého, ale i tak na nás podle mě vydělal pěknou sumičku peněz. Trochu znechucení z místních snah nás obrát jdeme na večeři. Cestou si navíc bookujeme loď na Coron za 1800 pesos na osobu plus pick up tricyklem 10 pesos do přístavu. Teď je mi jasné, že chlapík co nás vezl na pláž za 200 si slušně vydělal. Zapadáme do baru, dávám si hnusné tuňákové špagety, které jsem kdysi ve 14 letech kuchtil já sám na intru. Pijeme další koně. Na toaletě potkávám krásnou slečnu z Litvy, která cestuje s dalšími dvěma kamarádkami. Vypyťává se mě, je unesená z mého životního příběhu život v Číně atd.... Bere si na mě kontakt já na ní ne jsem zvědav zda se někdy ozve (po dvou měsících stále nic:)). Je dost opilá a tak ji radím at' už moc nepije přeji hezkou dovolenou a odcházím. Vedle nás je stůl plný velice příjemných filipínců. Hraje výborná živá kapela. O

Pobodička na Las Cabanas

přestávkách vyzpěvují za doprovodu hudebních nástrojů filipínci od vedlejšího stolu. Užasní lidé. Chci se s nimi bavit, ale trochu se stydím. Konečně se odhodlávám a navazuji kontakt. Všichni jsou příjemní tak jakoby mě znali léta. Poznávám ne moc hezkou, ale extrémně vnímavou a chytrou slešnu Aby. Snad se ještě někdy potkáme. Pet'a je na vlně, rád by se bavil nakonec ale rozumně poslechne a jdeme spolu po pláži domů. Pet'a hned usíná já píšu deník,

jdu spát zítra nás čeká asi 10 hodin na lodi, snad nás zítra někdo vyzvedne a doveze do přístavu.

*Věčerní
radovánky s
filipínskými
přáteli*

24.1.2014 Den Šestý: Plavba do Coronu

5:50 zvoní budík. Ještě jde elektřina a tak se jdu osprchovat. Rychle se balím, elektřina je vypnuta. Naštěstí Pet'a tahá z batohu čelovku a tak pokračujeme v

balení.

Snídáme palačinky a mango.

Právě přijíždí tricykl, který jsme včera domluvili. Jedeme

do přístavu. Před čekací halou nás zdraví neznámí zjišťujeme, že on si nás pamatuje ze včerejší party z pohledem na nás. Je to černohorec Božidar, velice sečtělý, ale trochu mnohomluvný kumpán. Je

*Naše banka
Jessabel a
záchranný člun :)*

muž. Brzy

Filipínci. Prý seděl v povzdálí a bavil se

čas nalodění se. To si dělají srandu? Dřevěná bárka s bambusovými stabilizátory. Fakt nevím jak to posat stačí do googlu zadat slovo "banka" a je to. Ze začátku se plavba zdá poklidná, ale jak se dostáváme na otevřené moře, loď se začíná nekontrolovatelně kymáčet. Lidé z horní paluby se houfně začínají vracet do podpalubí s nadějí, že zde snad zůstanou sušší, ale mýlí se. Na celé lodi jsou asi jen 3 místa, která zůstala suchá. Neštěstí jedno z nich je moje. Loď protíná několik hlavních příčných trámů, ty tvoří hlavní kostru plavidla a drží ji tak pohromadě. Nad jedním z těchto trámů právě sedím. Loď divoce poskakuje po vlnách a já se bavím pohledem na některé lehce vystrašené cestovatele, jakmile se však trám pode mnou začíná pohybovat okamžitě mi

tuhne úsměv na tváři. Přemýšlím kam bych plaval kdyby se loď pospojovaná elektrikařskými páskami rozpadla. Moře se naštěstí klidní. Přichází čínská bohatá panička, která se se mnou nechce bavit ani v čínštině, i tak ji nabízím kousek suchého místa vedle mě. Čínská panička usíná, její hlava těžkne, a padá na moje rameno, nechávám ji spát. Když se čínanka probouzí a zjišťuje, že leží na mém rameni s úlekem vyskakuje a po očku mrká

S Antim v Noname baru

jestli
spím
nebo

bdím, dělám, že spím a tak se tvářím jakoby nic. :) Doplouváme do Coron City, společně s Božidarem usedáme do tricyklu za 10 peso na osobu a jedeme do centra. Kupuju si konečně boty. Hledáme ubytování, černohorec má poněkud jiné nároky na bydlení než my, proto se brzy loučíme a rozdělujeme.

Vybíráme si nocleh v domě paní Lim, pokoj je strašný jen jedna malá postel žádný prostor okolo ani jedna skříňka nebo polička. Sprchy jsou společné, ale náš pokoj má vlastní koupelnu (nejstrašnější koupelna jakou jsem kdy viděl: Záchod bez prkýnka, splachování kýblem, sprcha jen se studenou vodou, která tekla jen občas, vykachlíkovaná tak po pás, zbytek tvořili neomítnuté sádkartonové stěny. Sem tam proběhl šváb). I tak to za 500 peso na noc bereme. Hotýlek paní Lim má kouzelnou atmosféru byl prvním domem ve městě, který začal přijímat hosty v roce 1967 myslím, že od té doby se tu nic nezměnilo. Paní Lim je 88 stařenka s čínskými předky její více než 300 člená rodina ovládá většinu města a vlastní zde téměř všechen business.

Nocleh v Coronu

Házejme batohy na postel a jdeme do restaurace s nejlepšími mořskými plody ve městě: La Sirreneta. Pojídám kalamáry, krevety s česnekem a bruschetu, přitom sleduji západ slunce nad mořem. Protože vysílač nad městem stržený tajfunem stále nebyl opraven, nelze se nikde ve městě připojit k internetu. V této restauraci to však řeší mobilním hotspotem, a tak po jídle spěcháme pro naše stroje abychom se vrátili na bar a spojili se s blízkými. Internet je však, tak pomalý, že to brzy vzdáváme. Raději se seznamujeme s usměvavými servírkami Jenny a Michelle. Brzy také debatujeme s dalším hostem jímž je fin Anti, žurnalista vypadající jako heavy metalová hvězda. Závírá se a tak všichni společně pokračujeme do No Name baru naproti přes ulici. Dobře se bavíme zjišťujeme jak to zde chodí, učím se jak říct finsky “na zdraví”. Jdeme na pozdní večeři a vracíme se domů po půlnoci hotel je zamčený. Bušením probouzíme paní domácí omlouváme se a jdeme spát.

25.1.2014 Den Sedmý: Střelba v Coronu

Jak je již pomalu naším zvykem probouzíme se pozdě a nemáme žádný plán. jdeme tedy do přízemí a tam nás s úsměvem vítá dcera paní Lim a chystá

Česká elitní jednotka

nám výbornou bohatou snídaní, která je zdarma. Dlouho a se zájmem s ní hovoříme o městě, její rodině. Ráda se chlubí svým majetkem a tak brzy víme úplně vše od pozemků přes hotely po farmu a mnoho dalších aktivit. Prý se brzy vrátí do Chicaga, kde má honosný dům s vlastním divadlem. Ptáme se co bychom mohli dělat, když je tak pozdě a všechny ostrůvky. lodě s turisty již odpluli na nedaleké Dlouho neváhá a nabízí nám zajet na střelnici jejího bratra (či švagra :)) a zastřílet si z pravých pistolí. Její dcera Christina se nabízí, že pojedete s námi. Brzy Pet'a nasedá na motorku jednoho z pikolíků sloužících rodině. Mě je přistavena vlastní motorka s poloautomatem, který jsem v životě neřídil. Chvilí bojuji s řazením, protože mi na levém řídicím chybí spojka, ale nakonec se mi daří bezpečně dojet na střelnici. Střelnice je velmi jednoduchá rovná plocha vybagrovaná ve svahu. Stojí zde několik terčů v různých vzdálenostech. Přátelsky nás vítá strýc jehož jméno mi vypadlo. Představuje nám rakouský Glock 9mm vyrobený v USA. Než nám dá zbraň do ruky seznámuje nás se

do přízemí a tam nás s úsměvem vítá dcera paní Lim a chystá nám výbornou bohatou snídaní, která je zdarma. Dlouho a se zájmem s ní hovoříme o městě, její rodině. Ráda se chlubí svým majetkem a tak brzy víme úplně vše od pozemků přes hotely po farmu a mnoho dalších aktivit. Prý se brzy vrátí do Chicaga, kde má honosný dům s vlastním divadlem. Ptáme se co bychom mohli dělat, když je tak pozdě a všechny ostrůvky.

Spoušť po tajfunu Yolanda

základními pravidly zacházení se zbraněmi lehce zabředá i do balistiky. Je to velice obohacující seance, dozvídám se mnoho nových věcí, které jsem předtím nevěděl. Právě přijíždí Christinin mladší bratr Archie. Jsme poučeni a je čas na střelbu. Jdu jako první, nikdy jsem nedržel zbraň v ruce a tak jsem nervózní potím se a nemohu zbraň spocenou dlaní ani nabít. Strýc je však profesionál a svým trpělivým vysvětlováním mě klidní. Zkoušíme míření a výstřely na sucho. Při stisku spouště se má ruka vždy rozklepe což není dobře. U začátečníků je to prý normální. Je čas na střelbu ostrými. Začínám v sedě a s podpěrkou hlavně. Obecenstvo je pobaveno mou nervozitou. Držet v ruce nabitou zbraň a mít prst na spoušti je zvláštní pocit. Při stisku kohoutku se čas na chvíli zastaví. Kulka vylétá, zbraň mě lehce kope do rukou, zasahuji cíl, ale dost daleko od středu. Přichází Pet'ova chvíle i on zkouší střelbu na sucho atd. Zjišťuje, že nemá dominantní oko a vidí dva cíle místo jednoho, proto musí jedno oko zavřít. Nakonec však taky úspěšně vystřelí trefuje se malinko blíž ke středu než já. Postupně sřílíme freestyle bez podpěrky v sedě a potom i ve stoje střílím lehce hůř než můj oponent do chvíle než na scénu dorazí má zbraň kolt 1911 ráže 45mm. Kohoutek je mnohem citlivější na stisk což mi vyhovuje. Poslední Pet'ova rána je sázkou o lekci potápění zdarma s Archiem. Jde však o sestřelení malého talíře vzdáleného snad 30 metrů, kulka těsně míjí cíl, a tak již pouze čekáme na objednanou pizzu.

Cestou ze střelnice se vydáváme do arény kohoutích zápasů, ale je již pozdě. Potom se rozhodujeme vyšlápnout si na vrchol kopce nad městem. Schodiště na vrchol je vystavěno z dotací poskytnutých nikým jiným než již dobře známým klanem rodiny Lim. Cestou nahoru jsme potkali mezinárodní pár Tanju ze Slovinska a Peeta z Londýna, brzy však zjišťujeme, že vlastně jde jen o kamarády a ne o pár. Dali jsme s nimi řeč a domluvili se, že se dole potkáme a složíme se na tricykl do lázní. Na vrcholu konečně chápou proč nikde ve městě nejde wifi. Vysílač je zcela zničen nedávným tajfunem Yolanda. Jako správní milenci čekáme na západ slunce na opuštěném kameni daleko od ostatních turistů. V závětří kamene však objevujeme sličnou číňanku s ktrerou jsem se okamžitě spustil do družného hovoru. V budoucnu u ní snad přespím v jejím rodném Hangzhou.) Západ slunce nad Coron City je úžasná podívaná, příště sem snad budu mít možnost vzít nějakou milou slečnu. V rovníkové oblasti, kde se Coron nachází zapadá slunce neuvěřitelně rychle, proto upalujeme bleskem dolů dokud je ještě aspoň nějaké světlo. Dole bereme tricykl a domlouváme se s ním na odvozu do horkých pramenů za 300 pesos. Potřebujeme si vyzvednout nějaké věci na hotelu. Řidič nás tam ováží a čeká na nás aniž bychom mu něco zaplatili předem, jdeme ještě na market pro nějaké občerstvení a cestou potkáváme Tanju s Peetem. Asi po 30 minutách se všichni 4 vracíme k čekající rikše. Cesta k pramenům je dlouhá, bavíme se se tedy různými vtípký, Tanja nám vypráví vtípký o nezodpovědných češích, kteří tu a tam umírají zcela nepřipraveni lezouce v žabkách na Triglav. Po chvíli však i ona sama přiznává, že nemá cestovní pojištění. Proč by taky měla, když má jen jednosměrnou letenku a domů se nehodlá vrátit. Cesta přestává být asfaltová a začíná divoce stoupat po hliněném svahu. Řidič mě prosí abych si přesedl, tak abych stroj vyvážil jinak bychom se zcela jistě převrátili a spadli někde ze srázu. Motor vříská a trápí se, ale mašina stále pomalu stoupá nahoru. Párkrát jsem málem vypadl ven. "Stop, Stop I lost my f...ing shoe." křičí Peat. Smíchy se za břicha popadáme. Na jednom z výmolů sletěla Peatovi z nohy jeho

vietnamka. Rozsvěcujeme mobilu a pátráme po ztracené obuvi. Brzy ji objevujeme a pokračujeme dál.

Západ slunce nad Coronem

Dorážíme na místo kolem 7 hodiny večerní. Kupujeme pár redhorsů a vyvalujeme se do asi 40ti stupňové vody. Krásnější horké prapeny jsem neviděl, několik přírodních jezírek jakoby vystřižených z filmu Gejša. Turistů zde je jen hrstka. Chvilku blbneme jako malé děti, potom se pokládám na hladinu a pozoruji nádhernou hvězdnou oblohu. Kolem 9té se rozhodujeme vydat se na cestu zpět, řidič na nás stále čeká před bránou, protože stále nemá zapláceno. S novými přáteli dáváme dvě pivka v No name baru. Zanedlouho se s námi loučí, protože se další den mají v plánu potápět a před tím by se pít nemělo. Domlouváme se s nimi tedy na party na stejném místě následující den.

Ještě není moc pozdě, chceme mrknout na net, a tak se vydáváme do restaurace La Sirenetta, o které jsme víme, že zde by internet mohl fungovat. Sedáme na bar a seznamujeme se s majitelkou baru. Je zde i Michelle a Jenny. Pijeme několik rumů s kolou a hrajeme pár kulečnicků s místním usedlíkem ze Švédska. Domlouváme si výlet na lodi po ostrovech společně s Michelle, Jenny a ještě jednou místní servírkou. Jakmile probíráme detaily cesty cena se mi zdá poněkud nepřiměřená, a proto jsem Jenny řekl, že se ráno ještě poohlédnu po jiných levnějších možnostech. Po několika dalších drincích se potácíme na hotel.

26.1.2014 Den Osmý: Potápění u Skeleton wrecku

Opět jsme vstáváme poněkud později než je zdrávo. Jdeme na molo, ale všechny lodě na ostrůvky už jsou pryč. Pádíme tedy do cestovky, aby nám sehnali loď. Cena je stejná jakou minulou noc nabízela Jenny. Jdeme k ní domů abychom tedy nakonec jeli se slečnami, ale ty již bohužel mají jiné plány, a tak voláme Archiemu. Přijíždí velmi rychle a shání loď za 1500 pesos. Připravít však jídlo atd. by zabralo mnoho času. “Kolik vyjde lekce potápění?” ptáme se. Odpovídá: “2500 pesos.” Rozhodujeme se bez dlouhého váhání vyzkoušet potápění s kyslíkovou bombou, i když to předtím ani jeden z nás nedělal. Loď se dvěma členy posádky Archiem a 3mi bombami je rychle ready, a tak vyrážíme vstříc “Skeleton Wreck”, japomskému vraku lodi z druhé světové války vhodnému pro začátečníky. Archie nám vysvětluje jak se pod vodou komunikuje, jak si pod vodou vyčistit vodou sundat a opět

zamlžené brýle, jak si pod
nasadit brýle, jak si pod vodou
znovu nasadit kyslík a mnoho
dalších důležitých věcí.
Konečně jsme na místě,
navlékáme se do výstroje a
jdeme na mělčinu opodál
abychom si vyzkoušeli
povely a úkoly, které jsme
se právě naučili teoreticky.
Pet'á je od

Potápění u Skeleton Wrecku

přírody magor takže vše
zvládá, tak lehce až jsem
si říkám, že toho
magora brzy ztratíme
někde hluboko v moři.

Já mám svůj život o něco radši, proto
jsem opatrnější, první nádech z kyslíkové bomby je
zvláštní, nevím zda dýchám nebo jen inhaluji vzduch do pusy se zadržným
dechem. Jsem nerózní nechci se utopit. Archie je profík se vším všudy, pochopil můj pocit,
zůstává blízko mě a svým klidem mi dodává odvahy. Všechny naplánované úkoly nakonec
úspěšně plníme a můžeme se vydat k vraku. Zjist'uji, že vyrovnávání tlaku v uších je jednoduché
jako facka, brzy jsme u vraku ve 13-15 metrové hloubce, slušný výkon na první ponor v životě,
řekl bych. Při pomyslení na ty co se učí potápění v bazénu mi tvář zalévá úsměv. Ten pocit kdy

Ráj na zemi poblíž Skeleton Wrecku

proplouváte hejnem pestrobarevných rybek se nedá popsat to se musí prožít. Po potápění se plni nových zážitků vydáváme na další

ostrov ve na kterém se nachází Baracuda Lake. Prý zde žijí murény, voda je ze 60% sladká a ze 40% slaná. Jezero je zavrtáno do obklopujících

Baracuda Lake

skal zhruba 40 metrů hluboko. Čím jste hlouběji, tím je voda studenější než se potopíte do 14 metrů tam má voda 40 stupňů, je to kvůli horkému prameni na dně. My však bereme jen ploutve a brýle a jdeme si zaplavat a zapotápět se bez bomb. Lezeme na ostré skály a skáčeme z nich

šipky Pet'a magor i salta. Jezero je celé jen pro nás nikde ani noha. Archie domluvil oběd zdarma na dalším maličkém ostrově. Jeden z jeho přátel zde slaví narozeniny, pozvali nás na jedno z nejlepších jídel jaké jsem měl na Filipínách možnost ochutnat. Ochutnáváme dokonce i jeden druh prudce jedovaté ryby na kterou, když stoupnete můžete rychle zemřít, jed je však jen v jeho ostnech, maso je výborné myslím, že to byl perutýn nebo tak něco.

Dáváme ještě pár sklenek místní Brandy a vyrazíme zpět vstříc Coron city. Všichni tři nasedáme na jednu motorku s společně se rozjíždíme směrem na kohoutí zápasy.

Kohoutí zápasy jsou velice kruté a drastické, na druhou stranu však tito bojoví kohouti žijí výjimečný život. Mají různé vitamíny, vybranou stravu, svůj vlastní prostorný kurník atd. Nejsou prostě zavření v klaci 25x25cm a nejsou dopováni antibiotiky. Navíc mrtví kohouti putují na talíř takže i když to zní krutě nakonec dopadnou jako všechny ostatní slepice. Co mě ale fascinuje nejsou samotné zápasy, ale to, jak vše okolo funguje. Majitelé s kohouty sedí v řadě držíce své miláčky v náručí. Všichni kohouti jsou v těsné blízkosti, jakmile to začne mezi dvěma z nich jiskřit majitelé odsouhlasí zápas. Je čas bojovníky ozbrojit velice ostrou šavlí, která se kurům připevňuje na nohu. Když nastane čas zápasu majitelé vstoupí do ringu a štvou proti sobě kohouty aby je nahecovali. V tuto chvíli začíná fascinující podívaná. Narvaná aréna se překřikuje a sázcí hledají protisázejícího, který sází na opačnou stranu. Někteří uzavřou během jednoho zápasu až 15 sázek, vše si dokonale pamatují a i kdyby ne, není nikoho kdo by podváděl. Všichni jsou zde čestní a prohrané sázky okamžitě vyplácí. Zápasy samotné jsou poměrně rychlé. Většinou jde poznat který z kohoutů je silnější, ale několikrát rozhodla i náhoda. Kohout který byl na holičkách šťastně z posledních sil trefil favorita jednou smrtelnou ranou a vyhrál. Drastické na této zábavě je, že kohouti jsou proti sobě štváni dokud jeden z nich nepadne. Někteří byli rozsekaní tak, že už nemohli ani stát na nohou a jen klovali zobáky. Po zápase se vyplácí sázky. Chlapíci zmačkají peníze do kuliček a hází je po sobě přes celou arénu. Oba prohráváme několik stovek pesos myslím, že nám to již stačilo. Archie má v rukávu další program. Basketbal s místními. Dojíždíme na místo. Hřiště zahalené dýmem z vedlejší skládky, kde pálí něco toxického až mi z toho slzí oči. Rozdělujeme se do týmů a začínáme hrát. Nikdo kromě nás dvou nemá tenisky všichni mají flip-flopy nebo jsou naboso. I tak jsou všichni mnohem rychlejší a obratnější než my. Hned z první šance střílím koš obecenstvo burácí! To je však vše co se mi povedlo. Po zbytek zápasu se snažím soupeřům aspoň trochu zavazet. Pet'a také něco vsítil, ale moc slavné to nebylo. Náš tým tedy hraje spíše ve třech než v pěti lidech. I tak prohráváme jen těsně. Kluci hrají jak profesionálové z NBA všechny akce jak z televize, jediná

Ozbrojený kohout připravený k boji

věc co jim brání žít se tímto sportem na plno je fakt, že nejsou dostatečně vysocí. Prohráli jsme a odjíždíme na něco k uhašení žízně. Pet'a si domlouvá rande s místní servírkou Bungee.

Večer jsme jdeme do No Name baru s Tanjou a Peetem začínáme pít rummy s kolou. Tanja má nohu v sádře. Při cestě na potápění v Baracuda Lake zakopla a zlomila si dva prsty na noze. I se zlomenými prsty však ještě zvládla 3 ponory. Při jednom z nich se jí spustila krev z nosu takže v 15 metrech pod vodou viděla jak se jí brýle plní krví, dostala trochu šok a tak ve 3 sekundách vyplavala na hladinu, praskla jí z toho žilka v oku, takže vypadala trochu jako boxer po prohraném zápase. Prohodili jsme něco o včerejších vtipech na Čechy a o tom, že nemá pojištění... Brzy doráží Archie. Pet'a je unaven a jde si lehnout. Slibuji, že ho vyzvednu v 11 hodin, kdy má rande s Bungee. V jedenáct jede Archie pro servísku, ale ta již byla asi doma, nejspíš nechtěla randit. Nakonec jedeme na jedné motorce já, Archie a Tanja na jedinou místní diskotéku. Skoro nikdo tam není. Jen ten úchylný starousedlík Švéd a obsluhující ladyboy. Dáváme dva drinky tančíme v sedě, protože Tanja nemůže stát. Je čas jet domů.

27.1.2014 Den Devátý: Cesta do Jakarty

Letiště na ostrově Basuanga

Pet'a měl naspáno o něco víc, proto nezvykle vstává jako první. Zatímco jsem spal domluvil nám klimatizovanou dodávku na letiště za 150 pesos. Nezbyvá již mnoho času nazbyt, tak se balím a lezu dolů na pozdní snídani. Tlachám s 88 letou paní domácí, voláme Archiemu, který se s námi přijíždí rozloučit. Vyrážíme na letiště. Řidič jede jakoby nás

ukradl což mi po včerejší party nedělá moc dobře od žaludku. Letiště na ostrově Basuanga je směšně malé, mnohem menší než Brno - Tuřany. Před halou je provizorní restaurace. Máme hlad. Riskujeme a zkusíme se zde najíst. Ostatní cizinci na tohle místo nemají žaludek jsou zde jen dvě západní slečny. Jedna z nich má fóbii z koček jak brzy zjistíme. Malá hladová kočka leze pod její stůl ve snaze pojmít nějaký ten zbytek spadlý ze stolu. Jakmile slečna kočičku zpozoruje, dostává hysterický záchvat a prchá. Tlačíme vše co je aspoň trochu požitelné a

vydáváme se na check-in. Pet'a má 14kg a převyšuje tedy limit o 4kg. Krásné slečny, které nás odbavují chtějí 200pesos za kilo, protože vrtulové letadlo prostě nemá velkou nosnost. To by nebyl Pet'a aby nalezl řešení, obléká si rifle, místo žabek nazouvá pevné boty a už je v limitu. Slečny vtípkují něco ve smyslu, že by mě také rády viděly jak se převlékám, tak jim pohotově odpovídám, že jsem na ostro. Společně se všichni checjtáme a dostáváme boarding passy.

Nasedáme do vrtuláku, v okomžiku usínám a probouzím se až v Manile.

Máme jen 3 hodky na přestup, ale

Pet'a reorganizuje batoh

místní letiště má 4 terminály a přejezd mezi nimi je v

manilském provozu skoro až na hodinu času.

Další shuttle bus jede až za 50 min, proto rychle večeříme u McDonalda. Trochu na knap, ale včas se dostáváme na check-in v Manile. Pet'a přebaluje věci zpět do velkého batohu, protože na tomto letu máme limit 20kg. Procházíme imigračním a jsme už u body checku. Pet'ovi nálezají v příručním zavazadle set s manikúrou, který mu darovala jeho maminka. Nechce se ho vzdát, říká mi at' počkám v odletové hale, že to stihne. Za chvíli je boarding a on ani nemá telefon, přemýšlil jsem jestli si mám nechat uletět letadlo nebo co budu dělat. Pet'a však nakonec přeci jen prochází kontrolou a připojuje se ke mně. "Jak si to stihl tak rychle?" ptám se. "Mám to ve slipech," směje se. Při pomýšlení, že ho zde za to mohli zavřít jen kroucím hlavou. Přistáváme v Jakartě těsně po půlnoci. Na letišti nás vyzvedává můj dobrý kamarád August a odváží nás do svého domu. Dáváme mu prádlo na praní jdeme spát.

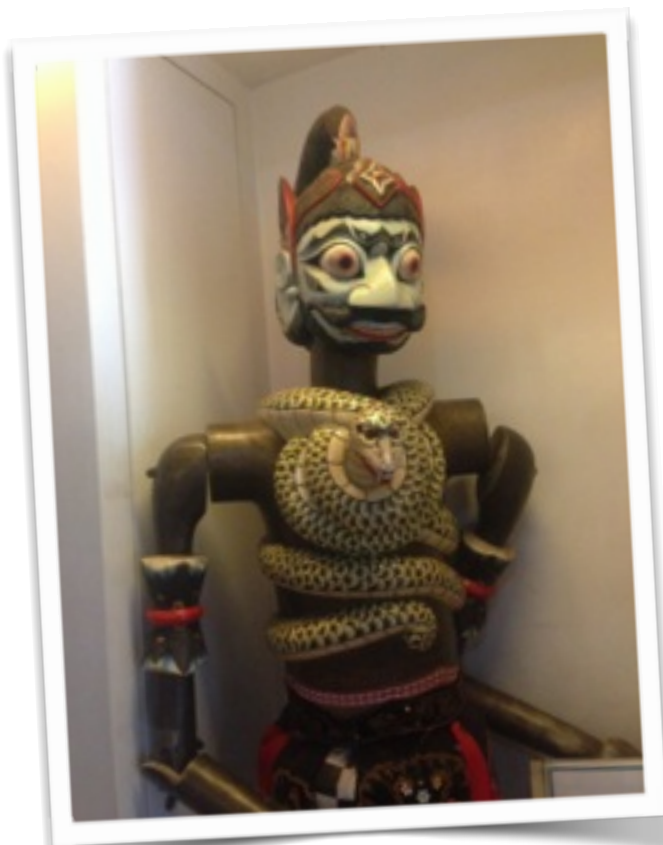
28.1.2014 Den Desátý: Jakarta

Vstáváme asi kolem půl desáté, konečně jsem se vyspal do růžova. Dáváme si s Gusem snídani, seznamuji se s jeho mamkou. Po snídani na nás už čeká Augustovo auto s řidičem, jak je prý u bohatších indonézánů běžné. Gus musel na hodinku do práce, tak jsem si prohlížím jeho

kancelář a nějaké jeho práce. Je totiž interiérovým designerem a řekl bych, že je docela dost šikovný. Možná ho v budoucnu pozvu na stavbu svého vlastního domu. Sbírám několik kontaktů na dodavatele, podlah a exotického dřeva, které chceme dovážet. Po zastávce v kanceláři je v plánu zastávka na oběd. Gus objednává asi 20 chodů, dle mého názoru je indonéská kuchyně tou nejlepší na světě aspoň pro ty, kterým nevadí ostré jídlo. Ochutnáváme téměř od všeho, ale i tak zbývá na stole docela dost netknutého jídla. Nastal čas na turistiku, August nás bere do staré Jakarty, na náměstí se

Žranice ve stylu podle Guse

Tradiční indonéská loutka

starou holandskou koloniální architekturou. Bohužel z některých domů jsou už jen ruiny, vláda je prý naschvál neopravuje, aby spadly a oni pak měli záminku odstranit trosky a postavit na těchto lukrativních místech nová obchodní centra. Smutné. Ačkoliv je August přímo z Jakarty na tomto místě byl poprvé. Navštívujeme muzeum tradičních indonéských loutek, vypadají docela dost strašidelně až démonicky, jejich tvůrci asi museli před výrobou požit proslulé baliské magic mushrooms, říkám si. Po loutkách nám ještě zbývá trocha času, kterou využíváme k prohlídce Bank of Indonesia, pravděpodobně nejstarší banky v zemi. Expozice v bance, která již slouží jako muzeum je velice zajímavá a trochu nám obohacuje naše znalosti indonéské historie, již byly před tím nulové. Jelikož v Indonésii je pořád vedro je jasné, že nám rychle vysychá v krku.

Zastavujeme se tedy ještě v nádherné kavárně Batavia, postavené tuším roku 1816. Čas jako by se zde zastavil, myslím, že se zde od dob jejího otevření nic nezměnilo. Dávám si Pu'er čaj jako správný číňan. Máme domluvenou večeři s Gusovými přáteli, proto již musíme zpět domů osprchovat se a převléknout se do formálnějšího, protože Gus rád navštěvuje vybranější podniky. Jakartská doprava nezklamala. Jelikož zde nefunguje skoro žádná veřejná doprava a není zde ani metro, silnice jsou přečpané automobily, ve třech většinou sedí jeden maximálně dva lidé. Navíc některé oblasti jsou po nedávných prudkých deštích zaplavené, což je zde prý také běžné. Nakonec se však přeci jen dostáváme domů, převlékáme se. Gus pro dnešek pouští řidiče domů, na podniku přijíždíme asi s hodinovým zpožděním, ale i tak tu jsme první, indonéžané a jejich dochvilnost :). Restaurace je nádherná, architektonicky unikátně řešená. Uprostřed je bar s konstrukcí, která

Holandskou koloniální mocnost už připomíná jen pár ruin na starém náměstí

večeři bude řídit sám. Do

nese střechu z níž se po krajích spouští skleněné stěny. Toaleta je vyvedena mimo budovu a tak mám

Návštěvu banky jsme si užili!

možnost močit jakoby v džungli. To by nebyl August, aby nás nevzal někam, kde se mu samotnému velice líbí, toto místo jistě již dříve bylo inspirací v jeho vlastních pracech. Objednáváme si jídlo a nějaký ten drink. Jako první přichází kamarádka Aphrodita, které se však říká krátce Dita. Udivuje nás svou inteligencí a hlavně Pet'u očarovala svou krásou. Brzy nato se objevuje i krásná letuška z Cathay Pacific Christna. Indonéžanka s čínskými kořeny mi je velice sympatická, dle mého názoru je i neobyčejně vtipná. Třetí kamarádka, která se měla objevit musela kvůli práci naší večeri nečekaně odmítnout. Dita byla nedávno v Praze a prozradila nám, že má doma láhev Becherovky a neví co s ní. Málem jsme se odhodlali a šli se k ní domů s Becherovkou poprat. Nakonec však, ale rozhoduje, že půjde domů sama, aby mohla zítra brzy ráno vstát do práce. Pracuje totiž jako makléřka na burze a je velice vytížená. Christna s námi zůstává trochu déle, zveme ji do vily na Bali do které se chystáme. Snad se ještě potkáme. Nastal čas placení večeri dnes zvu, protože za vše předtím platil August, jsem rád, že jsme se po 3 letech opět potkali. Pozvání na večeri je nezbytná slušnost ale i radost. Platím 1,6 milionu rupií: větší částku jsem za večeri nikdy nedal našťestí 12000 rupií je asi 20Kč takže to zas nebylo tak závratné:). Agust nás odváží domů, myjeme jsme se v tradiční indonéské koupelně. Nabírate zde studenou vodu z velká nádrže kyblíkem a poléváte se. Na tento způsob mytí jsme si na naší cestě už poněkud zvykli a dalo by se říct, že jsme si tento způsob i docela oblíbili, protože ve zdejším vedru je příjemným osvěžením. Ukládáme se ke spánku.

29.1.2014 Den Jedenáctý: Přelet do Yogyakarta.

Jedenáctý den naší cesty nemáme žádné ranní plány. Agust od rána přednáší o designu na universitě, proto si můžeme pospat malinko déle. Dáváme si snídani a děláme první booking hotelu v průběhu našeho putování. Rezervujeme si pokoj v příjemném hotýlku Omahkoe ležícího v blízkosti letiště, poněkud vzdáleném od centra. Noc za pěkný pokoj ale stojí 200Kč na osobu, neváháme a rezervujeme. Snídáme a seznamujeme se s hlavou rodiny, nastal čas opět vše zabalit do batohů. Gus nás vyzvedává kolem jedenácté a bere nás ještě na oběd. Opět se rozplývám nad lahodnou indonéskou kuchyní, koukám se na hodinky a zjišťuji, že máme hodinu a půl do odletu. Gus je v klidu tvrdí, že odsud je to na letiště méně jak 30min a že check-in zavře 45min před odletem. To by nebyla Jakarta kdyby nám nenachystala další zácpu. 45min před odletem jsme již blízko, ale stále v zácpě. Začínám pomalu hledat další lety. "Klid letíte s Lion Air, ti nikdy neletí na čas!" klidní nás Gus. 35min před odletem konečně dorážíme na check-in předbíháme řadu a jsme odbaveni. Půl hodky před odletem jsme už u gatů. Letadlo má nakonec asi hodinu zpoždění, Gus se opět nepletl. Opět usínám a probouzím se až na runwayi v Yogyakarta. Mám nastudováno, že hotel je velmi blízko, přemlouvám tedy Pet'u k dopravě do hotelu po vlastních. Je to dál než se na google maps zdálo, asi po 20 minutách jsme konečně před hotelem, je ale asi 30 stupňů a já dorazil splavený jak buvol. Ubytováváme se, pokoj je asi zatím to nejhezčí v čem jsme doposud spali, i když sprcha je opět pouze jen studená. Je už celkem pozdě, tak se taxíkem necháváme zavést na nákupní ulici Malioboro, jedeme asi 30min, řidič však chce jen asi 35000rupií (okolo 60Kč). Oblečení batohy suvenýry

vše zde je skoro zadarmo, nicméně se mi nechce tahat dále s těžkým batohem, mých 11kg mi vyhovuje, proto nic nepřikupuji. Vyhládlo nám, nacházíme zapadlou restauraci ve které mají jen 3 jídla. Objednávám si smaženou mletou rybu plněnou vejcem a mletou rybu pečenou v listu namáčenou v arašídové pastě. Už jsem asi docela vytrénovaný, proto do mě vše padá jak do kanálu. Pet'ovi však moc nechutná. Dostáváme chut' na vodní dýmku, a protože jsme v muslimském městě, kde 5x denně muezíni vyzívají svými hypnotickými hlasy k motlitbám, domníváme se, že najít dýmku bude snadné. Teprve až po zhruba hodině konečně nacházíme někoho kdo umí aspoň trochu anglicky. Servírka v jednom z barů nám na papír píše jméno místa: Goeboek. Při hledání ještě narážíme na místo nabízející masáže, možná zítra říkáme si. Bereme taxík a jedeme do Goeboek. Vypadá to zde jako obrovská zastřešená pivnice s jedním malým detailem. Nepodávají zde žádné alkoholické nápoje. Dáváme si tedy dýmku a nějaké nealko a zaposloucháváme se do živé hudby, která zde právě vyhrává. Kapela hraje světové popové pecky, kvalita jejich projevu je překvapivě na hodně vysoké úrovni, proto i bez piva nakonec vydržíme poslouchat snad dvě hodiny. Je už po jedenácté, zvedáme se a po chvíli se nám daří stopnout taxi, které nás odváží zpět do hotelu.

Kapela v Goeboek

30.1.2014 Den Dvanáctý: Prambanan a noví přátelé.

Ráno se po probuzení rozhodujeme pronajmout si motorky. Nakonec si je půjčujem přímo na hotelu za 50000 rupií na den. Půjčujeme si rovnou dvě, Pet'a sedí na motorce poprvé, navíc v levostraném provozu. Tomu říkám křest ohněm. Seznamujeme se s majitelem hotelu, který shodou náhod také dělá do exotického dřeva snad se mi s ním podaří po cestě uzavřít nějaký obchod. Nasedáme na motorky a vyrážíme navštívit nedaleký hinduistický klášter Prambanan. Udělali jsme chybu, že jsme si nevzali studentské průkazy mohli jsme mít vstup za půlku. Takhle musíme vysolit 200000 rupií. Všude nás lákají průvodci na procházku s výkladem. Další peníze už ale nechceme utrácet. Vstupujeme tedy do areálu bez průvodce. U vchodu nás však oslovují dvě drobné indonésanky s nabídkou prohlídky s výkladem zdarma. Jak je naším už pomalu zvykem opět neváháme ani sekundu. Jmenují se Ika a Acha a jsou to studentky místní university provází nás jen za vyplnění krátkého dotazníku. Procházíme si

Prambanan Temple

nádherný templ a dozvídáme se něco málo o hinduistických bozích, nakonec zveme holky na oběd. Ty souhlasí, a tak brzy sedíme v nedaleké restauraci do

které bychom asi bez místních nevkročili. Co budeme dělat dál? Holky chtěli jet domů. Pojďme na nedalekou sopku Merapi navrhuji. Merapi je

mimořádně nejaktivnější sopkou světa poslední erupce byla v roce 2010. Vypadá to, že bude pršet, proto se holky trochu cukají nakonec ale přece jen kývly, po cestě se ještě připojuje jejich bratr Franyo. Vyjíždíme směrem do kopců. Proplétáme se hustým provozem jako myšky, Pet'a se jednou málem čelně střetává s protijedoucí dodávkou. Těsně ji míjí. Jedeme něco přes

Acha, Ika a Pet'a

hodinu, když se najednou strhl šílený slejvák. Zastavujeme v blízké restauraci, dáváme jídlo a pívko a raději se otáčíme a jedeme zpět. Počasí nám dnes holt nepřeje a nemá cenu to hrotit. Morapi zůstala nedobita. Holky nám prozrazují, že v Yogjakartě je klub jménem Liquid. No tak to je jasná volba! Domluvíme se navečer a jedeme na hotel dát si sprchu.

Máme ještě čas, a chceme vyzkoušet masáž kolem které jsme včera šli. Volíme 150 minutovou kúru s masáží celého těla, čištění uší svíčkou, body scrubem a koupelí. Stojí to za to! Řádně zrelaxovaní jsme na cestě do Liquidu. Zde se opět schledáváme s Achou, Ikou a Franyem. Platíme vstupné a jdeme objednat pití. Je to zde celkem napálené láhev whisky za 1,2 milionu rupií, slečna nám ale dává 50% slevu plus colu a led zdarma, tak tedy zůstáváme a navíc ještě dostáváme stůl s gaučem. Trochu jsme popili a vletěli na prázdný parket. Jakmile místňáci vidí jediné dva cizince pařící jako šílení brzy se k nám všichni přidávají a rázem tančí celý klub. Lije ze mě jak z vola jdu si odpočinout ke stolu, dopijíme láhev a sedáme ke stolu majitele klubu. Lije do nás whisky jako by to byla voda postupně jsem se ztrácím a probouzím se až ráno na hotelu.

31.1.2014 Den Třináctý: Cesta na Borobudur.

Máme v plánu navštívit největší buddhistický chrám na světě: Borobudur. Tento skvost byl postaven někdy okolo roku 800 a může se směle řadit mezi divy světa. Jediný problém byl,

Někde uprostřed ostrova Jáva

že je vzdálený od hotelu asi 2 hodiny jízdy na motorce a my se probouzíme zase pozdě asi kolem 12té možná později. Nevadí sedáme na naše “mašiny” a jedeme nejkratší cestou podle google maps. Jedeme sice nejkratší cestou, ale zdaleka ne tou nejrychlejší. Cesta se začíná slušně klikatit brzy jsme se proplétáme mezi rýžovými poli, provoz zde je takřka nulový. Užíváme si konečně pravý venkov, opravdu neskutečný zážitek. Pet’ a skáče do pole, aby se vyfotil s jedněmi z nejchudších, ale přitom nejměvavějších a nejpříjemnějších lidí na světě. Rychle jsme pokračujeme dál, protože obloha se začíná znovu zatahovat. Slejváku se nám zase nedaří ujet a bohužel také zjistíme, že jen moje motorka je vybavena pláštěnkou. Nechceme se ale vzdát, schováváme se

Pet’ a jeho slavná pláštěnka

v nejbližším krámku, který nabízel základní věci, pláštěnku zde však nenacházíme. Paní z krámku mi v indonéštině vysvětluje, že nejbližší obchod s pláštěnou je dva km vzdálen a naznačuje mi rukama nohama směr. Moje indonéština je však velice chabá (umím říct jen základní fráze: 1,2,3 ahoj, děkuju, jak se máš, jseš nádherná a miluju tě), a tak jsem vlastně nevím kam jedu a co hledám. Pet’ovi nezbyvá nic jen čekat. Ujel jsem už snad 10km mnohokrát zastavuji abych se optal na směr, v těchto krajích je však angličtina naznamá. Nakonec jako zázrakem objevuji to správné místo kupuji pláštěnu a uháním zpět. Nejsem si jist jestli jedu zpět správně a nevěřím tomu, že jsem jel tak daleko, ale ano asi po hodině vidím Pet’u spokojeně vegetujícího na bambusové lavičce. Duhová pláštěnka, kterou jsem mu vybral se mu velice líbí, chystá se jí prý nosit v Olomouci.

Opravdu je to cool oblečení není to pláštěnka jakou známe my. V Indonésii prší často a na motorce jezdí každý, proto zde jsou pláštěnky super funkční a pohodlné, jde vlastně o gumové

kalhoty a bundu, kterou lze složit pod sedadlo motocyklu. Cesta je dlouhá a pomalu se začíná stmívat, je jasné, že se budeme muset vracet za tmy.

Na místo jsme přijíždíme o půl sedmé večer 30min po zavíračce. Ač se snažíme přemluvit hlídače jak jen nám síly stačí byl nepřemluvitelný. Na Borobudur se po tak dlouhé cestě nedostaneme, jsem zklamán! “Hele najdem hotel, přespíme tu a ráno tam mrknem,” navrhuje Pet’ a. Okamžitě souhlasím. Omrkli jsme luxusní resort Mahara ležící přímo v areálu chrámu všech 35 pokojů je plných. Stejně by to bylo přes náš budget. Hned vedle je však malý hotýlek, s pokojem skoro zadarmo. 200000 rupií na noc. Bereme to, zatímco večeríme v našem novém přístřeší, spouští se další šílený slejvák. Nečekali jsme, že se nevrátíme na hotel v Yogyakarta, proto nemáme žádné oblečení vůbec nic naštěstí jsem mám s sebou nabíječku na

mobil, a tak můžu fotit. Dalšího dne nám letí letadlo na Bali, musíme tedy chrám navštívit co nejdříve ráno. Otvírají v 6 hodin za 220000 rupií. Zjistil jsem však, že hotel Mahara nabízí výpravy za tmy jen pro pár lidí ve 4:30 ráno, lze zde tak sledovat mystický východ slunce před tím než se v šest místo otevře davům lidí. Lístek sice stojí 380000 rupií, i tak ale volíme tuto variantu. Na cestě se ještě prohání pár motorek jejichž řidiči vytáčí motory tak, že to trhá uši. Oslavují tímto nezvyklým způsobem nadcházející čínský rok koně. Je 8 večer a my se chystáme k nejdřívějšímu spánku za celou dobu našeho putování.

1.2.2014 Den Čtrnáctý: Východ slunce nad Borobudurem.

Budík zvoní ve 4 ráno. Venku tma jako v pytli. Rychle se však probouzím v koupelně za pomoci studeného kýble s vodou, není zde totiž ani sprcha. To stejné se úspěšně daří i Pet'ovi.

Východ slunce nad Borobudurem

O půl páté jsme už jsme připraveni u hotelu Mahara. Lidí zde je víc než jsem čekal, ale i tak to celkem jde. Naprostá většina turistů je z Číny. Dostáváme baterky a vydáváme se do kláštera.

Objevovat památku takového formátu po tmě a skoro sám je zážitek, cítím se jako archeolog, který právě objevuje největší nález své kariéry. Borobodur vypadá jako pyramida, má 7 úrovní, každá symbolizuje určitý stupeň lidského života. V páté a šesté úrovni je 72 stúp ukryvajících sochy budhy. V nejvyšším patře je hlavní stúpa symbolizující osvícení. Sedáme si v 6 patře a hledíme směrem k východu.

Mraky se začínají růžovět, červenat a oranžovět. Údolí pod námi je zalité mlhou, ale vrcholy okolních sopek začínají vystupovat ze tmy. Toto místo na mě působí zvláštní energií, kterou lehce kazí přítomnost ostatních turistů. Asi po hodině se nám konečně ukazuje srpeček slunce. Oskar rychle vystupuje nad obzor. Prohlížíme si celé místo ještě jednou za

Tma se pomalu mění v šero.

Borobodur

světla,
ještě naplácat pár fotek a těsně před šestou kdy se začíná k místu řítit dav lidí unikáme bočním vchodem speciálně otevřeným pro hosty Mahary. Koupujeme nějaké suvenýry já draze, Pet' a levně dál se o tom nehodlám bavit:), dostáváme malou pozornost od hotelu a usedáme k malé snídani.

Vracíme se na náš hotel pojíst druhou snídani a rychle vyrážíme zpět do Yogyakarty. Tentokrát ale trefujeme hlavní cestu takže se vrátíme celkem rychle a stíháme ještě 3tí snídani:). Opět se balíme, Ika s Achou se s námi přijeli rozloučit jdeme na oběd, dáváme jsme si místní specialitu Gudak. Sedáme do taxíka a odjíždíme na letiště. Hodinový let uletěl jako voda a my dosedáme na Bali. V příletové hale na nás čeká řidič Eddie, který nás odveze do vily Lelki v Canggu. Vilu provozuje mladá olomoučanka Lenka, Pet' a s ní domluvil luxusní pokoj za 400000rupií na noc. Csetou do vily zastavujeme na večeři, Pet' a si konečně dává kokosový ořech o kterém básnil

posledních 14 dní skoro se stejnou intenzitou s jakou básnil o ženách. Koupujeme basu piv na uvítanou a hurá do Vily. Vila je vlastně takovým seskupením 6ti dvoulůžkových bungalovů dvou otevřených obývacích a dvou bazénů, za 340Kč na noc budete kdekoliv na světě jen těžko hledat luxusnější ubytování.

Seznamujeme se s Lenkou a jejím kamarádem Štěpou. Štěpa sem před 8 měsíci dojel na dovcu a už tu zůstal, bydlí v bambusové chýši kterou si postavil asi za 30000Kč ráno surfuje, odpoledne běhá večer paří, každý den pořád dokola, vypadá štěstě. Dáváme pár her kulečnicku, povídáme si a najednou zjišťujeme, že basa piva je vypitá. Stejně už je celkem pozdě, ještě si na zítřejší ráno domlouváme s Lenkou lekci surfingu, po 14 dnech jsme si dopřáváme teplou sprchu a jdeme spát.

Borobudur

2.2.2014 Den Patnáctý: První surfování v životě.

Ráno se nevstává zrovna nejlépe, ale nakonec se na domluvenou 8mou hodinu dostáváme před vilu a zdravíme se s Lenkou. Jsme hladový. Po cestě se zastavujeme ve francouzské pekárně na kus žvance, není to zrovna levné, ale vůbec mi to nevadí, protože jsem si skoro po půl roce dopřál dva krajíce normalního chleba s

máslem a jamem. Lenka nás celkem žene, protože odliv byl v 6 a do 12 sílí příliv a pro nás začátečníky je dobré začít co nejdřív na menších vlnách. Kolem deváté už v podpaží vláčím obrovské prkno, na sobě mám půjčené surfařské tričko. Prkno je skoro dvakrát větší jak já, velká prkna totiž

Surfaři

nejsou sice moc obratná, ale jsou rychlá a stabilní, což je pro nás na první pokus ideální. Sedíme tedy na pláži a začínáme jako staří mořští vlci číst vlny. Leňa nám vysvětluje jak se dostat přes příbojové vlny na tzv. line up, jak se rozjet a chytit vlnu co je nebezpečné, co dělat čemu se vyhnout atd. Jsme natěšení, konečně jsme už všichni ve vodě. Na to, že mám windsurfovou licenci, tak surfové prkno mi teda nepřijde moc stabilní. Možná i pro to, že to je ve vlnách, které sice jsou podle Lenky malé, ale já větší v životě neviděl. Po chvíli si ale zvykám. Pádluji na line up co mi síly stačí brzy zjist'uji, že bych s fyzickou měl něco dělat. Pádlování je strašně náročné, mám svaly v jednom ohni. Lenka nás jako zkušený trenér vede na line up a čeká s námi na vlnu. Není lehké poznat která vlna je ta správná, plně v tomto ohledu spoléháme na naši instruktorku. Otáčíme jsme se čelem k pláži. "Pádluj, pádluj a teď zaber, zaber, zaber!!!!" vlna mi ujela nerozjel jsem se dost rychle. Otočím se abych napádloval zpět na line up a zkusil vše znovu a znovu a znovu, stále nic, jsem vyčerpán! "Jde ti vlna zaber, pádluj a teď dej 4 silný tempa!!!" chytl jsem ji já jedu! Jedu jen v kleče ani se nesnažím postavit se. Pocit kdy se řítíte na vlně je nepopsatelný, stálo to za tu dřinu. Takhle se svést se mi tohoto dne daří ještě asi 2x a pak už se vracím zpět na pláž, protože už vyčerpáním skoro zvracím. Dostat se na pláž s prknem přes příbojové vlny není lehké. Stalo se mi přesně to před čím nás Lenka varovala. U břehu mě chytá vlna. Ta mi stahuje prkno pod sebe. Prkno jež je k surfaři připnuto šňůrou (tzv. liž) mě stahuje do válce vlny a ta si se mnou hraje
dobrých
15-20 sekund než se dostávám ven. Naštěstí na dně byl písek a ne korály. Uvědomuju si obrovskou sílu vody a jsem rád, že dnes jsou vlny, na baliská měřítko, malé. Dáváme si kolu a společně souhlasíme, že pro dnešek surfu stačilo až až. Leňa si jde ještě na dobrou hodinu možná i více zasurfit sama. Nechápu jak to dává. Nakonec se všichni na

Radovánky v okolí Tanah Lot

motorkách vracíme do vily. Dáváme si odpoledních 20 minut spánku, pak se vydáváme na nedaleký hinduistický templ Tanah Lot.

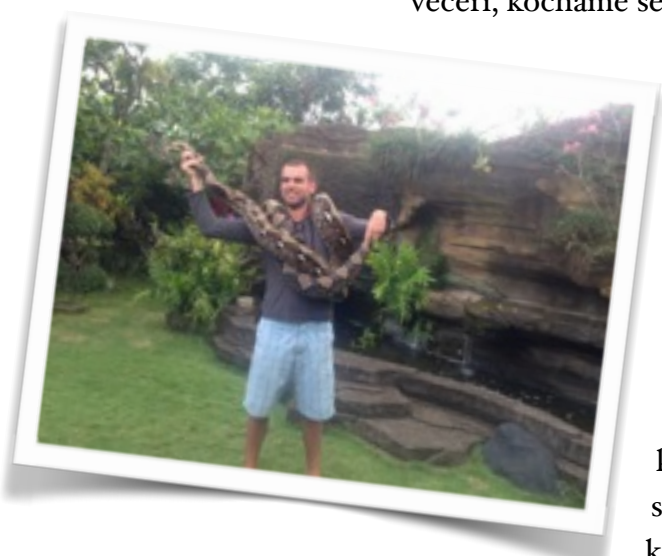
Značení na Tanah je výborné, díky čemuž nebloudíme, jak je sem tam našim zvykem. Jsme u cíle, parkujeme a já si

měním 400USD, obratem dostávám obrovský balík peněz, skoro 5 milionů rupií, cítím se jako milionář. Cestou ke klášteru se ještě musíme prodrat přes tržiště nabízející suvenýry všeho druhu. Pár obchodů nabízí nádherné ručně vyráběné

dřevořezby, kvalita zpracování a detailů je dechberoucí. V každém obchodě visí dřevěné penisy, hinduistické symboly plodnosti. Údy jako otvíráky, přívěšky na klíče atd. jdou zřejmě na dračku. Konečně se dostáváme k Tanah Lotu. Je to majestátní klášter sedící na skále. K templu se dostanete po útesu jen za odlivu, při přílivu je toto místo zcela odřízlé vodou. Proto si ho asi hinduisté i vybrali, aby je nikdo nerušil při modlitbách a rozjímání. Prohlížíme si svatého hada, necháváme se pokapat svatou vodou a zjišťujeme, že do kláštera se nedostaneme. Asi to je místo jen pro věřící. Jdeme tedy na skálu naproti kláštera a objednáváme si indonéskou večeři, kocháme se

I Pet'a si to velice užíval

výhledem. Někde v dále směrem do moře leží Austrálie.

Cestou zpět k motorkám jsme ještě náhodou narážíme na místo, kde se dá fotit s anakondou. Pet'a si to chce vyzkoušet, a tak má brzy na krku obrovského hada škrtiče, na rameni mu sedí sova, pak se ještě fotí dle mého názoru s kaloňem malajským, největším aktivně létajícím velikou iguanou neboli leguánem zeleným. Poté

savcem na světě a

už na skůtrech uháníme zpět, protože se dle plánu máme zúčastnit nedělní surfařské megapárty v klubu Deus. Strhl se však ukrutný liják a my jsme po náročném dni tak vysátí, že raději tento večer vynecháváme a využíváme ho k dobití baterií.

3.2.2014 Den Šestnáctý: Surf a liják v Ubuđu.

Konečně jsme si trochu odpočali, těla však máme ze surfu rozlámaná na kousky. I tak se hecujeme a vyrážíme opět pokořit vlny, tentokrát už bez Lenky. V beachbaru na pláži si dáváme snídani, půjčujeme si prkna, jedno za 50000 rupií a valíme do vln. Opět to hodně bolí, ale naštěstí trochu méně než včera. Několikrát se nám daří chytit vlnu, dokonce se i několikrát postavím, vždy však tak na vteřinku než zase opět spadnu. Za chvíli zase sedíme v baru, popijíme kolu a odpočíváme. Nakonec se však ještě přeci odhodláváme k druhému kolu surfování. Tohoto dne nemáme žádný další plán, a tak volno využívám k návštěvě prádelny. Nakonec to ale nevydržíme, zkusíme zajet do Ubuđu pohledat nějaké rýžové plantáže. Cesta je nekonečně dlouhá, vlastně ani nevíme co hledáme. Nacházíme nějaká políčka, ale není to úplně dle mých představ. Parkujeme motorky a vydáváme se po hrázích do hloubi pole. Objevujeme

dlážděnou cestičku, jež jak se v luxusní

Kouzelná políčka okolo Ubudu

Děda sběrač kokosů

není tvrdé a suché, tak jak to známe z obchodů u nás. Vnitřek čerstvého kokosu je měkký a vláčný, jde vydlabat lžičkou nebo podobně jako my úplně na přírodno kokosovou škrabkou. Za tento nevšední zážitek odměňujeme chudého

okomžiku dozvídáme, vede do vily ukryté v džungli. Dveře jsou otevřené a Pet'a leze až na terasu, kde vegetí ruský oligarcha. Je nezvykle příjemný, dokonce nám dává i pár rad, kde bychom mohli najít pěkná pole, děkujeme mu a snažíme se popisovaná místa najít. Nakonec přijíždíme do malého zapadlého údolíčka, kde jsou kouzelné rýžové terásy. Nachází se zde malá boudička, kam se stahují rolníci, protože právě začíná pršet. Nevnímajíc dešť fotím políčka. Přichází k nám 70ti letý dědeček a chce se s námi také zvětřit. Zničeho nic

se nás ptá ukazující na nedalekou palmu, zda chceme čerstvý kokos. Jasně, že chceme přikyvujeme, děda lehce vyšplhá po kluzké palmě nahoru, trhá kokos a leze dolů i s ořechem. Neuvěřitelné! Já sám bych to nedokázal a mu bylo 70! Pomocí svého srpu ořech obratně zpracovává. Vysekává jeden otvor na vzduch u druhého vyřezává v dužině něco jako malý okap, takže se kokosové mléko dá pít velice pohodlně. Potom co je mléko vypilé, otvírá pro nás kokos úplně. Opět obratně využívá dužiny, tetokráte z ní vyrábí dvě škrabky, kterými jsme schopni kokos pohodlně vydlabat. Čerstvé kokosové maso totiž

vesničana 20000 rupiemi, loučíme se a vydáváme se na cestu zpět. Já mám v motorce našťestí pončo, ale Pet'ova promoká na kost. Opět trochu bloudíme, stmívá se a až teď si všímáme, že Pet'ova motorka nesvítí. Nakonec však zdárně přijíždíme zpět do Lelki vily. Dnes večer chceme ugrilovat rybu, jedu tedy ještě do Changu pro francouzské bagety. Když jsem se vrátil už se ve vile grilovalo, Lenka pozvala 4 další Čechy. Petr a Karin se na Bali usadili a právě jsou poctěni návštěvou jejich přátel. Gede, tak se jmenuje služebník sloužící ve vile obsluhuje gril, brzy tak k pivku máme i něco k zakousnutí. Příjemně si povídáme, hrajeme pár kulečnicků a aktivitu. Později se pomalu vytrácíme do postelí.

Porcování kokosu srpem

4.2.2014 Den Sedmnáctý: Uluvalu.

Tohoto rána se už na surf nejsou síly. Jsme rozsekaní a navíc se nám opět nedaří vstát moc brzo. Rozhodujeme se tedy zajet na skůtrech jižně do Uluvalu, kouknout na nějaké pláže a na templ s opicemi. Osedláváme tedy naše motorové oře a vyrážíme. S dnešní technikou v podobě google maps se cestuje vcelku pohodlně, díky tomu asi po hodině jízdy dojíždíme celkem bez bloudění k našemu prvnímu cíli: pláži Balagan. Před tím jsme se ještě zastavili v obchodě pro snídaní. Pláž je celá pro nás nikde ani živáčka. Sedíme na skále a snídáme, sice celkem pozdě, ale přece. Z pláže rychle rostou příkré útesy. Na některých místech se vlny tříští o skály demonstrující ohromnou sílu moře svým hlasitým burácením. Kráčíme po pláži až k surfařské hospůdce na kůlech a objednáme si kolu. Chvilí se kocháme pohledem do

Oáza klidu na pláži Balagan

Příkré útesy u Uluvatu

vln a pak už se vracíme k motorkám abychom se vydali k dalšímu cíli: Uluvatu templu. Parkujeme motorky a oblékáme sorongy (něco jako sukně pro návštěvníky) a vstupujeme do areálu plného zlodějských opic. Pet' a jim kupuje banány, aby je měl na co lákat. Jsme varováni, ať si dáme pozor na brýle, že je opičky s oblibou kradou. Obcházíme si promenádu vedoucí po okraji útesu, který padá dolů do hloubky více než 100 metrů. Jakmile máme chození dost, prozkoumáváme příbytek s opicemi. Mají zde dokonce i bazén. Já si sedím ve stínu a odpočívám. Pet' a jako jedno velké neúnavné dítě láká opice na banány, o které však vůbec neprojevují zájem, protože jsou asi přežrané. Jak si tak vegetím přibíhá za mnou jeden opičák a skáče mi na hlavu. Rázem se stávám atrakcí a terčem všech okolních asijských fotografů. Opičák mi chvíli probírá vlasy, asi hledá blechy.

Zjišť'uje, že žádné

Páni opic

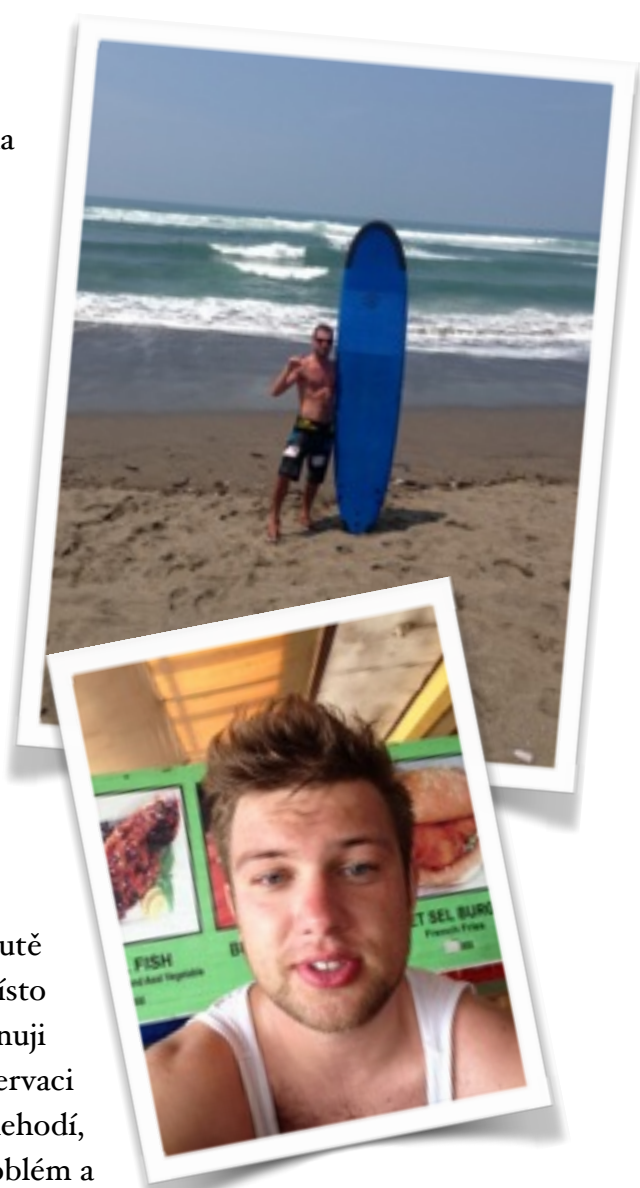
nemám,

a tak si hopsá zas o kus dál. Na cestě k východu se mi další opičák snaží ukrást pantofel, a další skáče Pet'ovi na batoh. Okolní fotoaparáty opět nenasytně cvakají. Pak jsme již jen svědky toho jak opička krade jedné čínance dioptrické brýle.

Potom co jsem nasedl na motorku zjist'uji, že mám píchlé zadní kolo. Místní nám ochotně pomáhají sehnat opraváře, který brzy přijíždí a za 150000 pesos mi kolo spravuje. Na cestě zpět nám celkem vyhládlo, a tak vedu Pet'u na jídlo někde okolo Changu plaza ale blbě odbočuji. Kvůli chybě v mé jinak celkem dobré orientaci opět přijíždíme na pláž, kde jsme předchozí dny surfovali. Celkem jsme si tam oblíbili beach bar. Proto zde neváháme povečeřet. Po jídle už není čas na žádný větší program, a tak si dáváme chill out u bazénku a volný čas využíváme ke spojení se s dalekým domovem. Kolem deváté máme znovu hlad, jedeme tedy do pizzerie na rohu a jíme odpornou pizzu. Žaludky však zaplnila, a tak se můžeme vrátit domů a uložit se do postele.

5.2.2014 Den Osmnáctý: Poslední surf a stěhování do jiné vily.

Konečně se nám daří vstát docela brzy, rychle sedáme na mašiny a jedeme na surfařskou pláž. Vlny jsou větší než v předchozích dnech. Propádlovat přes příboj na lineup je docela fuška. Stojí to však za to, chytám vlnu jako blázen a i když jen v kleče pěkně se vezu. Ještě párkrát se mi to daří zopakovat jednou dokonce málem nekontrolovatelně sestřeluji jiného surfaře, jízdu musím zakončit bezpečnostním pádem. Poté už mi kyselina mléčná ve svalech nedovoluje pokračovat. Pádnuji ke břehu, proud mě odnáší celkem daleko od místa na kterém jsme začali, dostat se ven z vody není úplně legrace, ale nakonec se bezpečně dostávám na břeh. Na pláži potkávám Pet'u s dodřenými zády. Když se snažil dostat na pláž jedna vlna ho vzala, dostal se pod prkno a válec vlny ho táhl po dně až si dodřel záda. Dáváme si jídlo v našem oblíbeném beachbaru a vracíme se zpět na vilu sbalit si věci. Ve 3 odpoledne má totiž přiletět Agust z Jakarty, chceme se přesunout do luxusní Kei vily v Seminyaku. Loučíme se s Lenkou a Gedom platíme každý 2,8 milionu rupií za ubytování, motorky a lekci surfu. Leňa nám domlouvá odvoz. Až v autě začínám zjišť'ovat, kde se vila nachází. Plán je dojet na místo a počkat na Aguse ve vile. Řidič si není jist cestou, telefonuji tedy do vily a na druhé straně mi vysvětlují, že máme rezervaci sice na 5tého, ale března. Jelikož je únor moc se nám to nehodí, August udělal chybičku. Vysvětluji tedy ředitelovi náš problém a on mi nabízí jinou vilu Papillon kousek vedle asi dvakrát dražší, ale slibuje, že cena zůstane stejná včetně snídaně jedné večere a masáže. Je to trochu na rychlo a jinou možnost nemáme, nabídku bereme všemi deseti. Jelikož jsme trochu daleko od vily, nezbyvá

Znaven po surfu v našem oblíbeném beachbaru

nám než počkat asi hodinku na Guse v kavárně. Gus totiž pronajmul auto s řidičem na 3 dny. Nakonec má kvůli zpoždění letadla a hustém provozu zpoždění skoro 2 hodiny vyzvedává nás až kolem 5 hodiny. Umíráme hladý. Agust je však požitkář a hned nachází způsob jak se nám omluvit. Bere nás do nádherné restaurace Potato Head. Jedna z nejznámějších restaurací na Bali unikátně architektonicky řešená, rozdělená na 3 části: francouzská, západní a asijská kuchyně. Celá fasáda je tvořená dřevěnými okenicemi různých tvarů. Prý ke stavbě použili okenice nové, ale ponořili je na týden do moře tak, aby působily zašle. Zamiloval jsem si místní

Okenicový interiér Potato Headu

Lounge music mix. Místo to není vůbec levné, ale jsme na dovolené. Dávám si hrachové pyrě s parmskou šunkou a luxusního tasmánského lososa s bylinkami. Jídlo je vynikající. Po večeři a prohlídce restaurace se jedeme ubytovat na vilu. V ničím luxusnějším jsem dosud nebydlel. Dvoupatrová obrovská vila s dvěmi ložnicemi nahoře a velikánským obývánkem s jídelnou dole. Prostor dole měl otevřené dvě stěny tak, že se přímo z gauče dalo skočit do bazénu nebo na zahradu. Místní klima bez zimy umožňuje takto řešené vily a musím říct, že to má něco do sebe. Na zahradě je altán s polštáři vybízející na povalování se s nějakou sličnou slečnou. Mrzí mě, že letuška Christna nakonec nemůže přijet, protože v Hong Kongu právě bojuje s alergií a chřipkou.

Po hodině s otevřenou pusou dokořán se konečně vzpamatováváme a vyrážíme na sklenku něčeho ostřejšího. Nejdřív jedeme do krásného ale prázdného klubu Mozaic a potom Cudeta. Je všední den a nikde není moc lidí. Tak se domlouváme, že zkusíme nejprofláklejší místo v turistickém městě Kuta: Sky Garden. Je to obrovská diskotéka a bar, kde je asi v 5ti patrech možná 10 stagí s různou muzikou. Uvelebujeme se na střešní terase pijeme drinky a pokoujeme vodní dýmku. Vedle nás si sedají 4 bulharky. 3 starší čtyřicátnice a jedna krásná dcera. Jeden australan vedle ní docela tlačí na pilu a slečně se nedaří zbavit se ho. Tak ji šeptám at' dělá, že je moje přítelkyně, s radostí se na mě lepí a dělá přítelkyni. Australan to pořád nechce pobrat, tak ji беру za ruku a táhnu ji na parket. Divoce tančíme a užíváme si to, její pronásledovatel konečně mizí z dohledu, vedu ji zpět ke stolu a jdu tancovat s Pet'ou a Gusem. Brzy mám triko celé mokré od potu, Pet'a balí nějakou slečnu, která s ním je ochotná odjet do vily asi za 200000rupií:). Je už celkem pozdě, tak vyrážíme zpět do vily následování slečnou na skůtru. Kolegyálně si rozestýlám na gauči a usínám.

6.2.2014 Den Devatenáctý: Nejlepší žebra na Bali a Kopi Luwak.

Pet'a právě koupil Kopi Luwak

chillujeme u bazénu. Oběd Gus naplánoval ve věhlasné restauraci Wahaha, která o sobě hrdě hlásí: "Best pork ribs in Bali". Musím uznat, že je to pravda. Jak tyhlety pochutinky moc nemusím, žebírka od Wahahy jsou opravdu světová. Po tom co jsme si smlsly, chce Pet'a koupit světoznámou kávu Kopi Luwak. Zrna této kávy pojidají cibetky na Sumatře a po tom co káva projde trávicím traktem, sbírají lidé trus a kávu z něj vybírají. Gus nás veze do továrny, která nabízí tuto kávu. Dostáváme přednášku a ochutnáváme kávu. Potom Pet'a kupuje dárkové balení 50g za 150USD. V obchůdku co nabízí krásné dekorace koupuji vonnou svíčku a Pet'a za 220000 rupií přikupuje čínské hůlky. Kdosi vtipně poznamenal, že ty hůlky stály víc jak včerejší kočka:D. Jedeme

Probouzím se a dávám si pár bazénů na probuzení. Mezitím nám na stůl servírují snídani. Kluci slézají dolů, snídáme a pak do oběda

Dreamland beach

Dechberoucí výhled z terasy v baru El Kabron, tohle místo jsem si zamiloval

omrknout dreamland beach, která se nám moc nelíbí, protože je plná číňanů. Potom se vydáváme do baru El Kabron. Tento bar má terasu na útesu vysoko nad mořem. Vybíráme si to nejlepší místo úplně vepředu, takže vidáme jen a pouze moře. Válíme se v sedacích pytlích, objednáváme si jídlo a pití. Pozorujeme západ slunce. Tohle místo je naprosto ideální na romantickou večeři s přítelkyní. Škoda, že jsme tu jen 3 chlapi. Cestou zpět Pet'ů vyhadzujeme na nuru masáži a zastavujeme se v supermarketu abychom koupili pití na večer. Zvu na návštěvu Maxe co jsme potkali na Filipínách a Rouvena známého indonéžana z university Palackého. Max nakonec nemůže přijet, spálil se na surfu. Povídáme si s Rouvenem a brzy se vrací i Pet'a. Po příjemné debatě si jdeme lehnout.

7.2.2014 Den Dvacátý: Zánět v uchu a magic mushrooms.

U snídani nás Pet'a informuje o velké bolesti v uchu pravděpodobně od zánětu. Odpočíváme tedy do oběda ve vile, a pak obědváme opět v restauraci, která je skvostem designu. Po jídle odvážíme pacienta na pohotovost a jedeme do Kutu nakupovat. Kupuji si tričko a krat'asy, procházíme se po Kuta beach a sedíme ve Starbucksu. Pet'ovi to v nemocnici trvá, po delším čekání konečně i s naším řidičem přijíždí. Tohoto dne máme ještě naplánovanou masáž přímo ve vile. Agus povídá, že musíme vyzkoušet místní halucinogenní houbičky, brzy už

na nás mává dvěma pytlíky toxicky vypadajících lysohlávek. Řidič právě telefonuje a v tom sráží motorkáře. Motorkář je naštěstí v pořádku, ale motorka leží pod předním nárazníkem a vypadalo to, že na sebe oba skočí a poperou se. Přibíhá policista, za chvíli se oba chlapíci plácají po ramenou a chechtají se na celé kolo. “Kolik si mu dal?” ptali jsme se. “Ale nic jen jsme něco málo dali tomu dotěrnému policajtovi, aby zmizel a tomu motorkáři jsem nedal nic. Je z Bali tak jako já jsme jedna velká rodina nehody se stávají.” Dle mého názoru netradiční řešení dopravních nehod. Na vilu přijíždíme se zpožděním, slečny masérky už na nás čekají. Masáž je v ceně. Tradiční balijská olejová masáž je velice příjemná nebolestivá kúra, která mi řádně dobila vyčerpané baterie. Po masáži se servíruje tříchodová večeře opět v ceně. Cítím se jako ve filmu. Myslím, že bychom si na takovýto servis brzy lehce zvykli. Gus začíná připravovat nudle s vejcem a houbičkami. Všechno jsme snědli dali si drink pustili si Adele. Čekáme jsme jestli se stane něco z toho čem Gus básnil. Houbičky dvakrát umyl takže se nedostavuje nic extra šíleného akorát si uvědomuji, že zhaslé žárovky jsou odporné, a proto v mém budoucím domě budu chtít aby žádná žárovka nešla vidět. Hned s Gusem probíráme možná řešení tohoto problému. Dnes už nám jen zbývá zajet na luxusní diskotéku WooHoo, kde právě hraje jeden z nejlepších indonéských DJů. Hraje opravdu výborně a atmosféra graduje. Objednáváme si celkem drahou láhev Remyho Martela a dostáváme gauč se stolem. Protancováváme se asi do dvou do rána. Gus ráno odlétá, a tak jedeme domů. Po cestě si s Pet'ou ještě koupujeme pivka a v obýváku na gauči ještě dlouho do rána debatujeme.

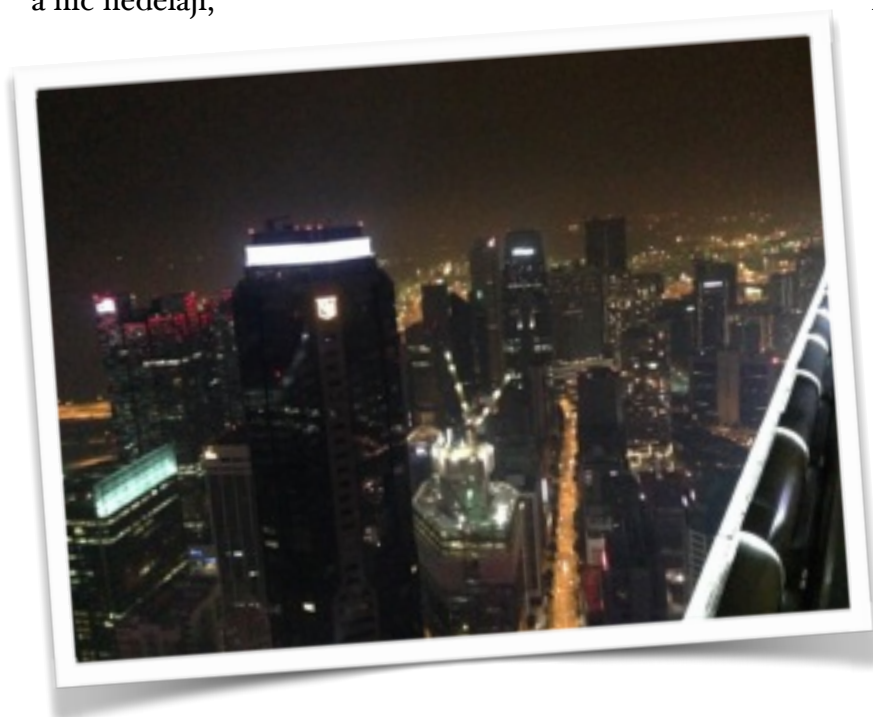
8.2.2014 Den Dvacátýprvní: Přelet do Singapuru a 6tihodinové zpoždění.

Nechápu jak Agus tak brzo vstal a odjel na letiště. Nám se probouzí docela špatně. Nakonec se nám však nějak daří vyhrabat a nasednout do připraveného auta. Ještě se zastavujeme v Lelki vile, protože Pet'a si tam zapomněl rifle. Provoz je jako každý den dost hustý a mám strach, že nám kvůli této zajižďce uletí letadlo, raději tedy usínám na zadním sedadle. Oči ovírám až kousek před letištěm. Pet'a se ve předu celkem trápí. “Asi budu zvracet,” mumlá. Spěšně vybíháme z auta před odletovou halu a opravdu, Pet'a háže ranní tyčku. Rychlým tempem se vydáváme k odbavení, čas kvapí. Na check-inu nám sdělují, že letadlo je “little broken” a proto budeme mít skoro 6 hodin zpoždění. Čekat s kocovinkou 6 hodin na letišti není zrovna med. Pokud je zpoždění vyšší jako 6 hodin můžete požadovat po pojišťovně náhradu škody. Naše zpoždění je nakonec “jen” pět a tři čtvrtě hodiny. Smůla panácci to mají dobře spočítané. Konečně přilétá náhradní letadlo z Austrálie a můžeme do vzduchu. Je sobota v plánu máme zůstat u mého kamaráda Wei Liho. Kdysi cestoval po Evropě a přišel o veškeré své peníze zachránil jsem mu zadek, když jsem ho ubytoval a postaral se o něj. Tentokrát je řada na mě. Chtěli jsme rovnou z letiště vyrazit na párty s jeho přáteli. Nikdo ale nečekal, že přiletíme až po půlnoci, tak nás nakonec pouze vyzvedává na letišti a odváží nás k sobě domů. Představuje nám své rodiče. Jeho tatík je úžasný člověk, stejně tak jako jeho neuvěřitelně pohostinná maminka, která bohužel pro Petra mluví pouze čínsky. Rychle jíme něco malého dáváme si pivo a vplouváme do postele.

9.2.2014 Den Dvacátýdruhý: Singapur s Wei Lim.

Brzy ráno měl Wei Li dvě hodiny výuky ve škole, je totiž učitel. To nám ale moc nevadí naše vstávání nebylo nikdy silnou stránkou. Zdravíme se s rodiči, kteří nám už nachystali snídani. Sedáme ke stolu a tatínek nám podává hongbao (红包): červenou obálku. Tato obálka se mezi číňany tradičně daruje známým a rodiným příslušníkům obzvláště dětem a lidem kteří ještě nemají po svatbě. V obálce je 8 singapurských dolarů. Osmička je šťastné číslo. Celkem mě to dojalo, protože ač už jsem v Číně několik let hongbao jsem ještě nikdy nedostal pokud se nemýlím.

Wei Li se konečně vrací domů a zve nás na oběd. Cestou nakládáme jeho přítelkyni Renu. Roztomilá a krásná asiátka, možná jim budu brzo přát ke svatbě:). Oběd pojíme v jedné z vyhlášených restaurací specializující se na podávání krabů. Dostat se do kraba přes jeho skelet je celkem oříšek, odměnou za to úsilí však je opravdu vítězná chuť masa máčeného ve speciální chilli omáčce. Pet'a kraby rozbíjí pěstí až mu z toho začíná krváčet, baví tím však celý náš stůl u něhož sedí ještě dva další Wei Liho přátelé. Po jídle je odvážíme domů, dáváme si spršku a máme namířeno do Little India. Singapur je velice kosmopolitní město, ale v Little India nedajdete nikoho jiného než indy a bangladěšany. Všude jich je mraky jen tak postávají na ulici a nic nedělají,

Pohled na město z rooftop baru

nějak nechápu z čeho vlastně žijí. Ulice zaplňují jen muži skoro nikde není vidět ženy. Ptám se na to Wei Liho, ten mi vysvětluje, že dnes je neděle a většina zdejších si užívá dne volna. Tito lidé bývají často využíváni jako na singapurské poměry levná pracovní síla na stavbách. To vysvětluje proč zde jsou povětšinou jen muži. Nakupuji pár indických pochutin a nějaké flakonky s parfémami. Celkem nám vyhládlo, přesouváme se do arabské čtvrti na kebab a vodní dýmku. Celkem jsme se

rozseděli, příjemně debatujeme povětšinou o všem možném co se Singapuru týče. Nejvíce nás zaujalo:

Každé auto v Singapuru musí mít platnou licenci k používání, tato licence na 10 let stojí asi 1,5 milionu Kč. Po deseti letech si licenci musíte koupit znovu nebo auto sešrotovat. Takto radikálně se vláda rozhodla bojovat s počtem aut v ulicích ve snaze zamezit zácpám. Musím uznat, že to opravdu funguje doprava je plynulá, protože jezdit zde autem je jen pro vyvolené. Všude jsou dokonce mítné brány. Singapur je opravdu velice efektní ve ždímání peněženek

místních obyvatel. Vezmu-li v úvahu ještě cenu pohonných hmot téměř stejně vysokou jako u nás (navzdory tomu, že v Singapuru je největší rafinérie na světě), nikde jinde na světě asi není provozování automobilu dražší než zde. Jdeme si projít večerní město, prohlížáme si pár mrakodrapů a loučíme se s Renou. Musí ráno

vstávat a jít do práce. Wei Li nás zve do baru na střeše One Raffles Place, nejvyššího mrakodrapu ve městě. Otevřený prostor ve výšce 280m nabízí 360 stupňový panoramatický pohled na celé město. Nahoře na nás čekají další Wei Liho kamarádi. Tiffany její přítel a bratr James. Tiffany a James jsou taiwanci, Tiff ale již několik let žije v Singapuru se svým místním přítelem. James přijel navštívit sestru z Taiwanu. Všichni mluví anglicky a čínsky. Tiffany je nepřehlédnutelná, protože její blonděné vlasy působí jako pěst na

oko. Je zde pěkně ale velice drahé, pijeme dvě mojita a domlouváme se na zítřejší plán. Wei Li musí do práce, ale Tiffany a spol mají v plánu jít do river safari, neváháme jsme ani chvíli. Zítra půjdeme s nimi. Máváme na taxíka a jedeme se domů.

Já, Wei Li, Tiffany s přítelem a James

10.2.2014 Den Dvacátýtřetí: River safari.

Sraz s Tiffany máme až po obědě, dostatek času tedy využíváme k přeprání špinavého prádla. Wei Liho otec nás bere na jídlo v jeho oblíbené, blízké a celkem levné restauraci. Je to veliký otevřený prostor s mnoha okýnkami nabízejícími různé kuchyně. Objednávám si indické Pratas, velmi dobrá volba. Pratas jsou placky jakoby z listového těsta, placku trháte a kousky namáčíte ve vynikající jehněčí nebo rybí curry omáčce. Trochu mi to připomíná styl jídla jaký jsem ochutnal v indickém Gujarátu před několika lety. Po jídle nás tatík veze na zastávku metra, kde máme domluvený sraz. Přijíždíme s půlhodinovým zpožděním, ale i tak jsme tu první, Tiffany s bratrem přijíždí 5 minut po nás a po dalších 30 minutách čekání na Tiffaniného přítele konečně usedáme do autobusu jedoucího do safari. V autobuse se s námi začíná vybavovat filipínka Krischelle, zdá se, že si s Tiffany celkem rozumí, a tak jde nakonec s námi. Safari není moc velké, ale nádherné. Super čisté a moderní, výběhy neskutečné. Setkáte se zde převážně s vodními živočichy, protože safari je tematicky rozdělené na 8 sektorů každý se sektorů značí jednu ze světových řek jako je Mekong, Dlouhá řeka, Amazonka, Mississippi... V jednom dni tedy narazíte na vodní živočichy z celého světa. Poprvé v životě vidím kapustňáka, nebo obřího gaviála, nádherná akvária mě také docela nadchly. Hvězdami zoo jsou však dvě pandy Kai Kai a Jie Jie. Tyto pandy jsou, tak jako všechny pandy kromě těch na Taiwanu

majetkem Čínské lidové republiky, která pandy snad jako jediná úspěšně množí v zajetí a pronajímá je pak za tučné docela pozdě

sumičky do celého světa. Jelikož jsme přijeli musíme safari prohlédnout ve svižném tempu.

Nakonec

Kapustňák a gaviál

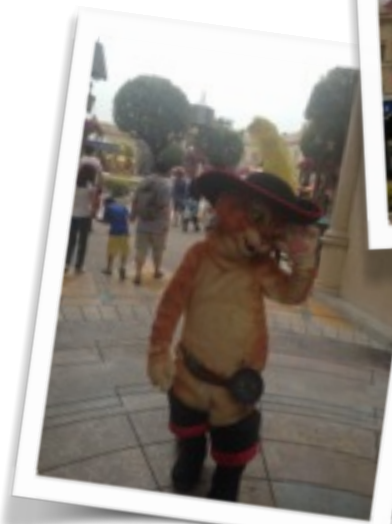
to ale vychází tak akorát. Opět nám vyhládlo, tak nás berou do něčeho podobného, kde jsme měli ráno Pratas. Usadili jsme se a necháváme se obsloužit kamarády. Ti začínají nosit všelijaké singapurské speciality. Já už jsem z asie asi celkem vycepaný a sním téměř cokoliv, docela mi to i chutná, Pet'a se naopak trochu trápí, ale také něco polyká. Právě přichází i Wei Li s rodiči. Dokonce i Tiffanina babička s dědou se na nás přišli podívat. Po jídle jdeme k dědovi na návštěvu. Davám si čaj a hovořím s ním. Vypadlo z něj, že je to specialista na mramor, dováží mramorové bloky z Namibie a Jižní Afriky do Číny kde z nich pak dělají kachličky, které kupujeme. Dováží také do Itálie a Ameriky. Je si celkem jít tím, že u nás a v Polsku máme také mramorové doly. Chce se mnou v tomto směru navázat spolupráci, tak hned posílám pár mailů lidem, kteří se pohybují v těžebním průmyslu. Uvidíme jestli z tohoto mráčku zaprší. Poté už s Wei Lim míříme domů, má doma slušné zásoby, tak mu je ještě pomáháme likvidovat a opět popíjíme pár pivek, a společně s jeho otcem probíráme nějaké chlapské záležitosti. Dnes jdu spát malinko dřív než Pet'a.

11.2.2014 Den Dvacátýčtvrtý: Sentosa island a Universal Studios.

Dnes nemáme na program nic jiného než Universal Studios, kam podle Wei Liho musíme 100% jít a strávit tam celý den. Nemám úplně představu o co jde, ale věřím starému příteli. A má pravdu. V lepším zábavním parku jsem v životě nebyl. Universal Studios jsou tematicky rozdělená do bloků podle filmů. Je zde Madagascar, Jurský park, Mumie, Shrek, Battlestar galactica, Waterworld, Transformers a New York. Každý úsek je vyladěný do nejmenších detailů tak, že se opravdu cítíte, že právě prožíváte film. Každý úsek obsahuje dvě

nebo 3 velké atrakce,
filmovým světem.
den probíhají různá
talkshow s oslíkem
kabaret s
hollywoodskými

něco jako horské dráhy které projíždějí
Navíc v určité časy celý
show. Jako např.
ze Shreka,

Universal Studios

klasikami jako frankenstein, dracula, mumie... a mnoho dalších. Jízda Madagaskarem je parádní, průjezd světem mumie jakbysmet. Transformers nás, ale totálně posílají do kolen. Je to horská dráha s příběhem. Máme nasazené 3D brýle a projíždíme bitvou. Sedíme v kabině jednoho z transformerů, který se srdnatě účastní lítého boje. Na dráze je snad 20 obřích pláten vozík mezi nimi přejíždí ze scény na scénu. Mezi autentickými dekoracemi je to provedené tak dokonale, že nejsem schopen rozeznat realitu od virtuální reality. Neuvěřitelný zážitek, který se těžko popisuje! Tohle se prostě musí prožít. Opravdu zde trávíme celý den, a tak tak vše stíháme navštívit. Je zde moře lidí, a to naštěstí není víkend! Po Univesalu ještě chceme

navštívit blízké největší mořské akvárium na světě, ale bohužel už nám nezbyvá čas. Musíme se tedy spokojit s představením Songs of the seas, které brzy začíná nedaleko taky na ostrově Sentosa. Sedáme si na tribunu. Před námi se rozléhá veliká scéna pláže s vesnicí na kulech v pozadí. Příběh není moc originální, ale efekty opět neskutečné. Je už tma a obří fontány za vesničkou tryskají do výšky mikrokapičky tvořící vodní tříšť. Do takto vzniklé mlhy jsou lasery promítány 3D záběry dokreslující příběh, další neuvěřitelný zážitek. Je už hodně

pozdě a my musíme ostrov Sentosa opustit, jelikož na nás zase čeká Tiffany

a spol. Trochu litujeme, že jsme na Sentose nezůstali

déle, protože je zde neskutečně

mnoho úžasných atrakcí, které jsme

časově nezvládli. S Tiffany se

potkáváme u symbolu Singapuru,

hotelu Marina Bay Sands. Hotel stojí

na umělé pevnině

Marina Bay Sands a pivní věž

tvoří

tři vysoké věže. Přes

všechny tři věže leží ve výšce skoro 200m

dlouhatá bazén připomínající ze spodu

kýl lodi. V hotelu je kasino, proto věže

připomínají hrací karty. Procházíme si

nedaleký park a potom i samotný hotel.

Jdeme na vyhlídku pozorovat singapurský

skyline. Během kochání se parádním pohledem dostáváme

hlad. Zastavujeme si tedy na jídlo, ke kterému na rozloučenou objednáme pivní věž. Přijíždí

Wei Li, dává si s námi pivko a omlouvá se za zpoždění. Řeší totiž problém s přítelkyní, která si

myslí, že otěhotněla. Tiffany a spol se s námi pomalu loučí a my také odjíždíme domů. Wei Liho

ale novinka, že možná bude otec celkem vzala. Jdeme tedy sednout ještě na pár pivek v lokále

před domem a hovoříme asi až do 4 do rána. Kolem druhé se k nám připojuje jedna z Weiliho

kamarádek jejíž jméno si nevybavím, ale kolem 4 ranní po několika vypitých lahvích piva mi

připadá překrásná. Wei Li musí další den vstávat brzy, proto jsme se loučíme už tohoto večera.

Nakonec se nám daří vrátit se domů a uložit se ke spánku.

12.2.2014 Den Dvacátýpátý: Přesun do Kambodži a noc v autobuse.

Jako vždy vstáváme docela pozdě takže se kvapem balíme a pak už jen rovnou na oběd s Weiliho tatíkem. Ten nám po cestě ukazuje speciální strom jménem Mouringer. Sbírá jeho plody, něco jako velké suché lusky hrachu ale mnohem delší. Nechává nás rozžvýkat semena. Jsou velice hořká. Pak nás nabádá at' je zapijeme vodou. Neuvěřitelné, chuť obyčejné vody se díky pozřeným semenům zdá sladká, tatík nám vysvětluje, že tato chuť vydrží i kdybychom vypili 2 litry vody. Takto by se mělo bojovat s přebytečnými cukry v limonádách, jednoduše a efektivně, navíc jsou prý tato zázračná semena univerzálním všelékem.

Po jídle nás odváží na letiště. Tentokrát letadlo nemá zpoždění, ale my opět přijíždíme docela pozdě, a tak ani moc dlouho nečekáme a už jsme ve vzduchu. Po 3 hodinách letu dosedáme v hlavním městě Kambodži, Phnom Penhu. Toto město však není naší konečnou zastávkou. Hned na letišti si za 11USD kupujeme jízdenku do spacího autobusu mířícího do Sian Repu. Vyjíždí v 6 odpoledne a na místo má dorazit okolo půlnoci. Protože máme pár hodin času a docela hlad necháváme se tuk tukem odvést na nábřeží řeky Mekong. Usedáme do jedné

z místních restaurací. Objednávám si

tradiční kambodžské jídlo Loc Lac, které mi velice chutná narozdíl od Petra, který si stěžuje, že maso je nedovařené. Hned na netu hledá všechny možné červy a nestvůry, které nás dozajisté po tomto jídle sežerou zevnitř. Loc Lac jsou hovězí kousky propečené opravdu jen velmi lehce, steakovou terminologií bych řekl medium nebo možná až skoro rare. Jsou zalité výbornou omáčkou přeložené volským okem. Jako příloha se podává rýže a zeleninová obloha. Já se olizuji až za ušima.

Pořád je trochu času, tak bookuji hotel v Sian Repu a vychutnávám si

jednoho Jacka s kolou. Chillujeme asi do 5ti a potom se

přesouváme k autobusu. Odjíždíme na čas. Sedáme do poschoďáku, který nemá sedadla, ale lehátka. Jsou docela krátká, tak tak pro mou malou postavu, Pet' a se celkem trápí. Rozjíždíme se a vypadá to, že to bude celkem pohodová cesta. Nicméně hned za Phnom Penhem se cesta mění v tankodrom takže 6 hodin hopsáme na lehátkách. Já jsem aspoň u okýnka, ale Pat' a balancuje nad propastí do uličky. Moc tedy nespíme a na místo přijíždíme až kolem druhé hodiny ranní. Tuk tuk trochu bloudí, ale s pomocí posvátných googlemaps zdárně nacházíme náš hotel s luxusním názvem Tom & Jerry. Probouzíme pikolíka a po chvíli jsme ubytovaní, i když nemají námi objednané dvojlůžko. Dávají nám za stejnou cenu jediný volný trojlůžkový pokoj. Usínáme v mžiku.

Spací autobus

13.2.2014 Den Dvacátýšestý: Plovoucí vesnice na jezeře Tonhle Sap.

Do Kambodži přijíždím dost nepřipraven, mám jen mizivé povědomí co kde je. Pet'a celou cestu spoléhá na organizaci věhlasné cestovky Zlomy Tour, a proto ho ani dnes nechci zklamat a získat špatné reference. Rychle dělám research a rozhoduji se pro jezero Tonhle Sap. Největší sladkovodní jezero v jihovýchodní Asii, které v období sucha zmenší svou rozlohu asi 5ti násobně. Jediná možnost pro místní jak zůstat u břehu jezera je nebydlet na souši, ale na vodě a posunovat celé své plovoucí vesnice dle potřeby.

Tuk tukem se vezeme do nejbližšího přístaviště u vesnice (jméno). Za 40USD si pronajímáme celkem velkou loď s kapitánem a průvodcem jen pro nás dva. Bohužel to je trochu past na turisty. Ze začátku velice příjemný průvoce se začíná srdceryvně vyjadřovat o místních chudých dětech a o jeho životním příběhu až se mi to skoro nechce věřit, něco mi nehraje. Připlouváme

do *Školní jídelna trochu jinak*
plovoucí
restaurace
spojené s obchodem kde nabízejí stejné zboží jaké jsem dříve viděl v Bangkoku nebo také v obchodním středisku One Link v Guangzhou, přestávám mu věřit to jak místní chudáci tvoří tyto výrobky, aby měli co do pusy. Pak nám ještě ukazuje místní školu a nutí nás abychom sirotkům koupili pytel rýže za 30USD. Ta cena se mi v Kambodži, kde není měsíční plat ani 200USD nezdála úplně tržní, tak mu na jeho už okatou vlezlost odpovídám, že raději koupím rýži dětem ve vesnici vzdálené asi 60km od této pasti na turisty. Tímto se mi ho daří pěkně namíchnout. Konečně se s námi přestává bavit. Ještě bych chtěl dodat, že ve vesnici není ani jedno kambodžské dítě, všechno jsou vietnamci i veškeré nápisy jsou vietnamské, ale to je možná jen kvůli relativní blízkosti Vietnamu a také kvůli historickým událostem. Když vystupujeme z lodi, ještě se nás vlezlý průvodce ptá na tip pro řidiče lodě, tak jsem mu odpovídám, že nemám drobné. Ani se neobtěžuje rozloučit se, vypadá uraženě. Karma si ho najde:) Tuk tukáře, který na nás čeká

Náš tuk tukář s celou rodinkou

prosíme, ať nás hodí do vzdálené vesnice (jméno). Ten se popadá za hlavu jestli jsme se nezahlázili, že je to 60km skoro 2 hodiny cesty... Lehce zvyšujeme jeho plat a hned souhlasí. Na cestu kupuji pivka, jedno i pro řidiče, ten slibuje, že za pivo bude uhánět jako u život. A opravdu valí to slušně! Řídí motorku jednou rukou v druhé pivko. Celkem fouká dokonce začíná lehce kapat. Řidič je sympat'ák, a tak jsem se rozhodl darovat mu luxusní dámské sluneční brýle Prada, které vyvrhlo moře na baliíské Dreamland pláži před týdnem. V Kambodži se na módu nehledí, tak je št'astný i za dámské brále, my se naopak bavíme tím jaký má náš řidič styl. Cestou nám prozrazuje, že má 3 syny a nedaří se mu počít dceru, tak mu svěřuji tajemství, že když počne dítě v těchto kouzelných brýlích zaručeně bude mít dcerku. Konečně dorážíme do vesničky kam vede jediná cesta, podél které stojí rákosové příbytky na vysokých kůlech. Chýše vypadají dost chatrně, ale jakoby zázrakem všechny stojí. V období dešť'ů je asi celá tato prašná cesta zatopená a jediná možnost jak se pohybovat suchou nohou je na lodi. Přijíždíme k vodě a pronajímáme kambodžtí

Peť'a s kapitánem Wanou

si další loď opět za 40USD. Posádku tvoří dva mladíci, kteří neumí ani slovo anglicky. Naší lámanou khmerštinou zjišťujeme, že se jmenují Wana a Dolar. Wanovi není snad ani 10 let, ale už je kapitánem. Ovládá naši loď velice obratně, i když nedosáhne na pedály, a tak musí při každé změně rychlosti seskočit z kapitánské židle, aby se v zápětí zpět pracně vyšplhal nahoru a viděl kam jede. Tohle místo už je trochu o něčem jiném, lidé se zde nesnaží okrást turisty, ale naopak na nás mávají a usmívají se. Na školu, kterou bychom mohli obdarovat pytle rýže bohužel nenarážíme. Zkusíme tedy posádku vysvětlit, že bychom si dali pivko a něco zakousli,

protože už je celkem pozdě a my od snídaně nic nejedli. Kluci to asi chápou, ale vysvětlují, že tady není šance se najíst. No tak dáme aspoň pivka a Wanovi

koupíme kolu přece je mu jen 10 let a nebudeme kazit děti. Objíždíme asi 7 "shopů". Tyto obchůdky jsou malé loďky napěchované zbožím denní potřeby, majitelé v nich i žijí a na palubě mají svůj veškerý skromný majetek jako třeba houpačí síť a podobně. Až asi na osmý pokus se nám daří narazit na obchůdek, který má pivko skladem. Kupujeme i různé sušené rybí snacky a vše co aspoň trochu vypadá požitelně. Teď si na loďce můžeme udělat malý piknik. Kluci hltají a pijí jako by týden nejedli, myslím, že ten piknik má větší smysl jak kupovat ten pytel rýže ve vesnici předtím. Všichni se na sebe usmíváme a na chvíli se vyvalujeme na přídi, užíváme si sluníška a necháváme se unášet proudem. Dolar nám na oplátku nabízí cigaretu ze své pomačkané krabičky, která vypadá, že ji z kapsy tahá jen svátečně. Zdvořile mu děkujeme a naznačujeme ať si ji pošetrí pro sebe, že nekouříme. Proud nás mezitím odnáší do rákosí,

vymotáváme se z rákosí a plujeme na cestu

Život na jezeře

zpět. Cestou nazpět tuk tukem si konečně
dáváme pořádné jídlo, mimochodem opět
Loc Lac a mezitím se

domlouváme
na zítřejším programu. Řidič
má ráno čekat před hotelem a

odvést nás za 15USD po tzv. malém okruhu k nejslavnějším templům prastaré khmerské říše.

Dáváme si spršku a vyrážíme do víru na pub street. V boční uličce objevujeme zajímavý bar na střeše. Objednáváme si zde vodní dýmku a pár ginů s tonicem. Bar se má zavírat a tak

dredatý barman z Austrálie doprodává vše co má. Už není ani pivo takže zůstáváme u ginu. Za tři cocktails a tu dýmku chce jen 10USD. V baru nikdo kromě dvou hippiesáků není, proto chceme změnit bar. Barman nám doporučuje guesthouse Mad Monkey se střešním Banana barem. Stopujeme tuk tuk a za 1USD se tam necháváme hodit. V baru jsou jen cizinci a panuje zde úžasná, uvolněná atmosféra. Místo podlahy je všude plážový písek, zajímavý nápad. Na zdi visí velká tabule s pořadím zemí a velkým nápisem Granada challenge. Chybí však zastoupení České Republiky. Jsme kluci od přírody

soutěživý, a tak hned vyzvídáme co je cílem hry, a jak pozvednem naši milovanou zemi třeba před Slovinsko s 2 body nebo Německo s body 10. Granát je redbull ve velké sklenici do které vložíte panák tequilly a Jagermeistera tak, aby se ve sklenici panáky zapřičili. Pak už stačí odjistit granát vytáhnutím tequilly, granát vybuchne padnutím jagera na dno sklenice s hlasitým cinknutím (výbuch). Alkohol se smíchá s redbullem. Pití je to nechutné a strašně silné.

Nicméně tohoto večera získáváme asi 8 bodů a pozvedáme tak naše národní barvy. Další zajímavá věc, která nás zaujímá je přítomnost podprsenek všude okolo visících. Pokud si objednáte granát dostanete osobní granátovou razítkovou kartičku, za každý granát obdržíte jedno razítko, kdo má deset kusů získá granátové tílko. Pokud se k němu progranátuje žena, musí podstoupit rituál jehož jsme právě svědky na vlastní oči. Slečna musí vystoupit na stůl uprostřed baru, za hlasitého povzbuzování publika zatancovat sexy sólo a sundat si tričko i s podprsenkou, je pak oděna do tílka a polita kýblem, aby byla celý večer pěkně průsvitná. Obětovaná podprsenka je pak slavnostně pověšena na jedno z bidel a symbolizuje tak neskutečnou statečnost a odhodlání dané granátnice. Někdo kdo očividně fandí Česku nám sděluje, že jeden další Čech se nachází v baru s námi. Je to 19 letý Jarda z Prahy. Hecujeme ho taky na jeden granát. Brzy spouští se svým plánem jet na sever do tepmlů kam turisté vůbec nejezdí, protože je to daleko v zóně kde se nedávno válčilo a je to tam celé zaminované. Máme bojovou náladu po granátové bitvě a ten nápad se nám zdá prostě supercool. Vyměňujeme si emaily a ujist'ujeme ho, že v 8 ráno budem na značkách před hotelem. Nevěří, ale já ho ujist'uji o nás, jako o mužích činů. Nejsme přece žádné slibotechny. Dvanáctá hodina odbila a bar zavírá. Jarda jede na hotel a my dobře naladěni odjíždíme na speciální masáž. Nějak se dostáváme domů, je mi však záhadou jak.

Smíšené zboží

14.2.2014 Den Dvacátýsedmý: Cesta do města Sra em, Preah Vihear a valentýnské karaoke.

Ráno je opět těžké, ale zvládáme asi v 7 ráno Jardovi odepsat na mail, že budem v 8 ready. A opravdu v 8 jsmendole, nachystání k snídani, sbaleni, připraveni vyrazit vstříc novému dobrodružství. Jarda má dokonce lehké zpoždění.

Jarda je 19 borec, který je na svůj věk neuvěřitelně sečtělý, scestovalý a bystrý pražák. Samozřejmě rozený moravák. Rozhodl se 2 měsíce učit angličtinu ve vietnamském Hanoji, ale před tím si dal jižní Vietnam a nějak ho to zatáhlo do Kambodži a sám neví kde nakonec skončí. Nutno podotknout, že má vždy vše pěkně připravené, ale díky svému věku je ještě malinko vyplašený a až příliš moc spoléhá na svého průvodce lonely planet, kterého jsem si já osobně našťestí nekoupil a nikdy takovou hloupost neudělám.

Je čas sehnat dodávku do Sra Emu, Pet'a se zkouší domluvit kanad'anku Emmu, která slíbila jet s námi, aby přijela. Bohužel se to nakonec nedaří. Po chvíli smlouvání si obstaráváme odvoz za 8USD na jednoho. Dáváme si na cestu pivko na spravení, s pivem Cambodia zrovna probíhá soutěž o iPad. Podle obrázku na víčkách se domníváme, že jsme právě vyhrali dvě další pivka. Jdeme to zkusit do obchodu a vida funguje to. Sedáme do dodávky a odjíždíme. Dodávka je klasická pro 9 lidí. Lidé však na cestě přistupují a vystupují, tak v jednu chvíli napočítávám i mezi 15-18 pasažéry. V jedné vesnici přistupují ušmudlaní vesničané s ještě ušmudlanějšími dětmi. Všichni pokuckávají, tak Jarda vytahuje lonely planet a

začíná číst článek o to jak 80%

Preah Vihear

obyvatel trpí tuberkulózou, raději usínám. Ve Sra Emu jsme ubytovaní asi v jediném hotelu ve městě, je ještě čas, tak domlouváme tuktuk. Po urputném smlouvání jedeme za předražených 15USD k hoře na které majestátně trůní prastarý templ Preah Vihear. Přijíždíme k úpatí hory, kde si nás rozebírají 3 motorkáři a za dalších 5USD za osobu nás vezou nahoru k templu. Stoupání je tak prudké, že mám místy strach abychom se i s motorkou nepřevrátili na záda. U vstupu nás místní policista žádá o lístky, které jsou k dostání na úpatí hory. Nemáme je, i když prý jsou zdarma. Za 15 minut templ zavírá a už nás sem nepustí. Po nějaké době smutných očí policista přeci jenom měkne a dokonce se s námi osobně vydává nahoru k útesu. Přes údolí leží Thajsko, v roce 2011 se tu válčilo o sporné území. Klášter je bohužel na některých místech bombardováním poničen. Slunce už pomalu zapadá a my jsme jedinými návštěvníky. Před námi zde tohoto dne prý bylo 78 turistů. Obcházíme si templ, který je sice hezký, ale za celodenní namáhavou cestu jsem čekal trochu víc. V roce 2003 se tu nedalo kromě jedné stezky jít, všude byly miny, které francouzský tým pyrotechniků odstranil. Cestou zpět míváme zákopy s připravenou municí a těžkými kulomety namířenými na Thajskou základnu. Pet'u nenapadá nic lepšího než to vojenské vybavení točit a dokumentovat, tak jsem nakonec rád, že teď nehniju v kambodžském žaláři. Policista nás jen zdvořile upozorňuje ať vypneme kameru, ještě ho odměňujeme nějakou malou bankovku do kapsy, že nás tak hezky provedl a vydáváme se zpět do Sra Emu.

Dostáváme strašlivý hlad, tak prosíme tukáře, aby nám zastavil v centru, že se poohlédneme po něčem k snědku. Objevujeme hospůdku obsluhovanou houfem krásných kambodžanek. Bez delšího váhání sem zaplouváme, objednávat loc laky a nějaká piva. Už jsme přecpaní, ale žízeň ne a ne zahnat piva se nepřetržitě nosí na stůl. Celkem lituji našeho tuk tukáře trpělivě čekajícího na své zákazníky. Je právě svátek svatého Valentýna, obdarováváme servírky růžemi a po chvíli váhání se vydáváme do místního karaoke baru. Do této zblešené díry, kde mají jen místní písně plus gangnam style, za odměnu zveme i tuktukáře. Objednáváme basu piv, kterou nám pomáhají likvidovat místní ne příliš krásná, ale milá děvčata. Nálada je dobrá, na kambodžské rytmy začínáme zpívat skákal pes a jiné pecky. Brzy přichází gangnam style a to už divoce tancuje celý salóněk. Jarda je trochu nesvůj, asi před tím nic podobného nezažil. Každá zábava, ale jednou končí a nám se chýlí ke konci společně s vypitím posledního pivka. Tuktukář vypadá docela šťastně, když mu oznamujeme, že chceme hodit zpět na hotel. Posloucháme ještě pár hitů na hotelu, a při tom usínáme k tvrdému spánku.

15.2.2014 Den Dvacátýosmý: Další zapomenutý templ a spontální návrat do Sien Repu.

Zase se z postele hrabeme celkem pozdě. Já se tohoto rána trápím docela dost. I tak všichni balíme všechny saky paky a tlačíme snídani. S majitelem hotelu si domlouváme odvoz na křižovatku, kam podle lonely planet musíme dojet abychom mohli navštívit další templík. V tomto zapadákově to s hromadnou dopravou trochu vážne. Trvá něco přes hodinu než pro nás konečně dojíždí staříčká Toyota Camry. Vepředu už je plno, tak si všichni tři sedáme na zadní sedadlo. Celkem slušné na 10USD za osobu a asi 150km cesty. Brzy však auto zastavuje, aby

mohli nastoupit další dva cestující. Chtějí k nám dozadu, ale to se nám moc nelíbí ani se nezdá, že by to bylo fyzicky možné. Chlapíci tedy zavírají zadní dveře a oba si sedají dopředu. Jsou tam tak namačkaní, že řidič sedící úplně vlevo nevidí moc na cestu a jen mačká pedály.

Spolujezdec sedící na středovém panelu točí volantem, na

sedadle spolujezdce sedí další muž s ženou. S vidinou takto ujetých 150km se začínáme trochu strachovat o život. Zastavujeme tedy auto a necháváme jednoho z mužů nacpat se k nám dozadu. Vepředu jsou sice stále 3 lidé, ale aspoň auto řídí jeden jediný řidič. Cesta není moc pohodlná, ale naštěstí uháníme docela rychle, takže jsme brzy na cílové křižovatku.

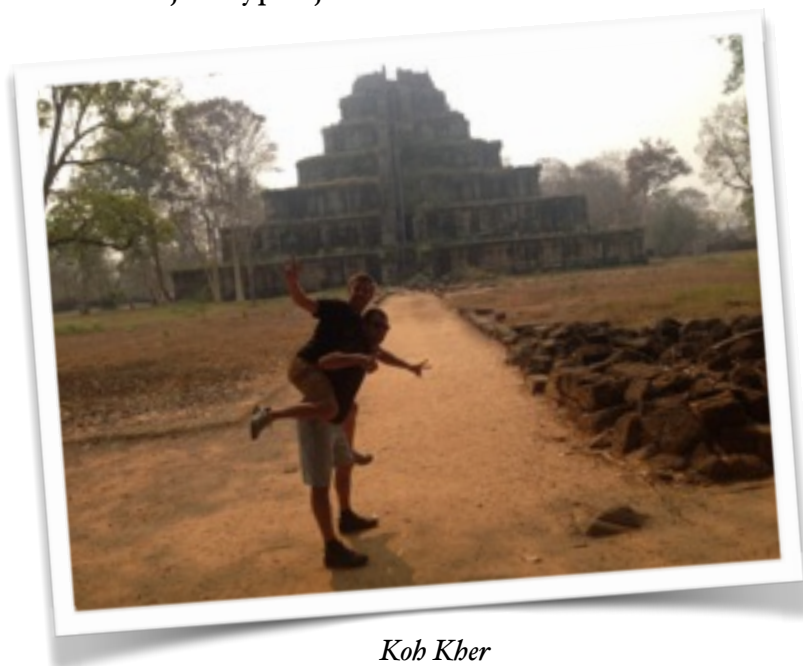

V osobním autě v Kambodži klidně i 8 lidí

Zde sháníme auto do templu Koh Kher s tím, že na nás řidič počká a hodí nás do totálního zapadákov Srayang, kde opravdu

zdechl pes. Začíná se někde na 60 dolarech a končíme na 30. I tak se stále cítíme okradení. Dorážíme tedy k dalšímu, lonely planet vychvalovanému, templu. Kromě velice cool zikuratu, na který je možno vylézt zde však kromě stáda krav není nic moc k vidění. I krajina kolem je úplně jiná než jsem si představoval, suchá a vyprahlá, připomínající Afriku. Vzduch čpí všudepřítomným kouřem z hořícího dřeva. Místní zřejmě vypalují

lesy s vidinou tvorby nových políček, těžko ale říct co v této nehostinné oblasti chtějí pěstovat. Řidič chvíli nadává, že domluva zněla 30dolarů jen k templům a že nás dál nehodí. Když mu ale odpovídáme, že mu tedy nezaplatíme nic, at' se sbalí a odjede, tak se konečně klidní. Odváží nás tedy do malé vesničky Srayang. Těžko říct jestli zde byl někdy nějaký cizinec. Kluci při pohledu na tuhle díru trochu měknou a jejich elán po dobrodružství ve stylu Indiana Jones značně uvadá. Začínáme snít o noci strávené zpátky v Sian Repu. Řidič nám nabízí, že nás tam hodí za 60USD což nechceme

Koh Kher

akceptovat. Abych mu naznačil, že to je opravdu moc kašlu na smlouvání a jdu raději stopovot

jeden z řídce projíždějích nákladňáků. Když jsme mu řekli at' jede, že pojedem stopem souhlasí opět s 30USD. Kluci to berou hned, já chci ještě chvilku zkoušet pořádné dobrodružství a stopovat, ale oni si vybítají jistotu a pohodlí osobáku s řidičem. Jsou to dva názory proti mému jednomu, tak kapitulují a přispívám mojí deseti dolarovou částí na auto.

Chceme se ubytovat v hostelu Mad Monkey, protože máme v plánu rozšířit naše granátové skóre. Mad monkey je však celé plné, musíme se tak ubytovat v hostelu Smiles opodál. S Pet'ou tušíme, že opět nevstanem brzy, tak si s místním tuk tukářem domlouváme malý okruh po nejznámějších kambodžských templech, zakončeným západem sluncem, máme vyrazit v 11 hodin ráno což nám celkem vyhovuje. Jdeme na večeři do restaurace s tradiční khmerskou kuchyní, kterou má podle lonely planet rád i samotný Mick Jagger. Po jídle si Jarďa vzpomíná, že když jsem měl slabou chvilku někdy před karaoke party, slíbil jsem, že když sní pečenou tarantuli, tak do toho půjdu taky. Radost z toho nemám a potichu doufám v neobjevení žádného stánku podávajícího smažené tarantule. Bohužel se Jarďovi brzy daří jeden objevit. No nic jdeme do toho tedy. Ten dobytek Jarďa pavouka polyká jak kdyby to byl banánek v čokoládě, skoro se po tom ještě olizuje za ušima. Pet'a mě hecuje stylem, že on by se z toho pozvracel a tak. První ochutnávám nožky, i to je pro mě dost nechutné sousto. Po pár minutách přemáhání začínám celou tarantuli přežvykovat. Snažím se statečně bojovat s nadavováním. Kluci se válejí smíchy, mě ale moc do smíchu není. Chutná to trochu jako nějaký slaný japonský snack z mořské trávy nebo tak něco. Problém je hlavně v hlavě, přestava, že máte v puse jako pěst velkého pavouka je prostě nechutná.

Smažená tarantule

Na Jarďu asi něco leze, nejde s námi do Banana baru. My to tam ovšem s Pet'ou a Emmou z Kanady celkem rozjíždíme. Když ve 12 zavírají, pokračujeme do pub streetu, kupujeme si 3 kýble ginu s tonikem, který se nedá vypít, protože toho je prostě příliš moc. Vlníme sem do rytmu asi do 5ti do rána.

16.2.2014 Den Dvacátýdevátý: 3 nejznámější kambodžské chrámy.

Vstáváme zase tak tak, akorát na snídani, u které při placení zjist'uji, že se mi včera do kapsy asi dostala falešná dvacetidolarovka. Po zkušenostech z island hopping na Filipínách si bereme hodně vody a nasedáme do připraveného tuk tuku. První zastávkou je světoznámý chrám Angkor Wat. Jsou zde davy lidí, ale oprávněně. Tenhle templ je mnohem krásnější než ty odlehlé a opuštěné, které jsme navštívili v posledních dvou dnech. Pronajímáme si průvodce, který nám poodhaluje něco z hinduistické mytologie a mnoho dalších zajímavostí. Angkor je místo, které stojí za to aspoň jednou za život navštívit. Cestou ven z chrámu potkáváme asi 8

letou holčičku, která velice obratně prodává suvenýry. Sází akce 2+1 zdarma, slevy a nápady jeden za druhým, jen aby prodala, je neuvěřitelně chytrá a mluví plyně anglicky. Baví nás se s ní dohadovat, nakonec si asi po

půl hodině kupujeme za 3 dolary 60 pohledů. Další zastávkou je komplex Bayon, další z ukázky neuvěřitelného bohatství prastaré khmerské říše. Člověk jen nevěřicně prochází tímto spleťtým bludištěm a nechápe jak mohli lidé před tisíci lety postavit něco takového bez jeřábů ba i dokonce bez malty a spojovacího materiálu. Posledním chrámem, který dnes

Malá prodejkyňe pobledů

navštěvujeme je Ta Phrom. Místo kde Angelina Jolie natáčela kultovního Tomb Ridera. Místní atrakcí jsou obrovské stromy, jestli dobře rozumím francouzskému průvodci stojícímu opodál, zřejmě fikusy. Kořeny těchto stromů obepínají zdi a

plazí se chrámem jako klubka obrovských bájných hadů. Jediným

Bájný Angkor Wat

Zde není třeba popisu

problémem jsou obrovské davy turistů, které malinko znehodnocují unikátní zážitek, ale i tak se mi zdají být tyto 3 chrámy mnohem lepší než ty co jsme viděli dříve. Poslední zastávkou našeho okruhu je výstup na kopec s dalším pyramidovitým chrámem. Když se konečně vyšplháváme nahoru právě zapadá slunce, chvíli se kocháme, a pak už hurá dolů a do hotelu. Jak často pan

Ta Phrom je prorostlý prastarými kořeny stromů

magistr Petřík s oblibou říká: jsme po celém dni rozbití jak cigánské hračky. Dáváme si sprchu a necháváme se odvést na tradiční khmerskou relaxační masáž za 10 dolarů. Masíruje mě nemá slečna. Jelikož jí chybí jeden ze základních smyslu její hmat a masérské umění je o to znásobeno, loktem mi na několik minut ucpává přívod krve do nohy tak, aby ji pak speciálním hmatem nechala s příjemným pálením opět natéct zpět. Žasnu nad jejím uměním, rozplývám se až skoro usínám do krásného snu. Při odchodu si ještě prohlížíme ceník, abychom si vybrali kůru na následující den, který chceme věnovat výhradně relaxu. Mimochodem zjišťujeme, že zde mají dva ceníky, jeden pro cizince druhý pro místní, samozřejmě s jinými hodnotami. Bereme Jardu do Banana baru na jedno. Klábosíme s několika neznámými kočovnými z Norska a Francie a pomalu se blíží čas k návratu do hotelu a ulehnutí k zaslouženému spánku.

17.2.2014 Den Třicátý: Masáž čtyř rukou a noční cesta do Phnom Penhu.

Tentokrát vyjímečně vstáváme docela normálně, ale Jarda nevypadá vůbec dobře. Zdá se, že ho skolila nějaká nemoc, tak se balí a prosí nás at' mu hodíme batoh dolů na recepci, loučí se a odjíždí do nemocnice. Od této chvíle jsme se s ním už nepotkali, na emaily mi ale odepisuje dodnes takže vše přežil. My dnes nemáme velké plány, pěkně si poleháváme skoro až do check-outu, pojídáme snídaňku a vydáváme se do hostelu Mad Monkey koupit si večerní jízdenku do hlavního města Phnom Penhu. Po minulé zkušenosti si kupujeme to nejdražší co mají, lístek za 15USD u společnosti Grand Ibis. Necháváme si zavolat tuk tuk z masáže, protože mají odvoz zdarma. Trvá to sice dlouho, ale nakonec opravdu přijíždí. Oba si vybíráme dvouhodinovou olejovou masáž čtyř rukou. Tato masáž spočívá v tom, že se vyslečete do naha a masírují Vás dvě slečny. Ty moje nejsou zrovna mocpohledné, ale za to profesionálky a jejich masérské umění je opět ohromující. Užívám si tyto 2 hodiny relaxace na maximum.

Po masáži nás i zdarma odváží zpět do města, Pet'a si po cestě všímá pár cedulí poukazujících na levnější masáže a něco drmlá, že nás zase okradli... Já jsem, ale spokojený a tak jsem raději ukazuji na blízkou hospodu, která vypadá celkem fajn, abych ho přivedl na nové myšlenky. A opravdu objednáváme si nějaký menu set asi za 10USD, což je na Kambodžu opravdu dost, chlapíci však začínjí nosit na stůl asi 4 chody a takové porce, že to nejde sníst. Po máme stále čas, ale žádný plán. Rozhodujeme se tedy posledních pár hodin v Sian Repu prožít na střeše hostelu, kde nás minule obsluhoval australský barman s dredy. Po chvíli hledání onoho baru zjišťujeme, že místo je již nadobro zavřené. Spokojujeme se s protějším barem, kde mají také vodní dýmku. Vedro k omdlení, brzy se koupu ve vlastním potu, ale dýmka je vynikající. Začínáme hrát karty. Ani mi nevádí, že se potím jako "prase". Každých 5 minut zde hrají jednu a tu samou písničku, která zní značně orientálně, je zde však asi velice oblíbená, protože pokaždé když začne hrát, celý bar si ji pobrukuje. Musím uznat, má to celkem chytlavou melodii. Hrajeme asi 30 her prší, ve kterém jsem býval neporazitelný již za mých jinošských let, kdy jsem na přehu Jadranu ničil tetu Evu a strejdu Rudu. Toto karetní umění mi zůstalo i do dnešních dnů, Pet'u ničím tak, že brzy přestáváme počítat skóre. Pak ještě hrajeme kultovní karetní hru záchod, jednou se nám dokonce daří kaďiboudu vybrat až pod ní nic nezůstalo.

Třešničkou na dortu karetního obžerství je opravdu legenda. Válka. Po asi hodině usilovného žraní Pet'ových karet ho mám konečně na holičkách, všechny esa v mém balíčku, mu zbývá asi posledních 5 karet, ale přichází válka a karta se obrací. Prohrávám eso, a pak další... Po další asi hodině musím kapitulovat a odevzdat mou poslední kartu. Dýmka stále šmakuje, čemuž se oba divíme. Válka nám pomáhá strávit přebytečný čas tak efektivně, až jsme skoro nestíháme autobus. Jak jsem psal na lístku jsme tentokráte nešetřili a je to dobrá volba. Autobus je vybaven mnohem prostornějšími lehátky, toaletou, zásuvkou na dobíjení elektroniky a dokonce i wifi. Wifi je však bohužel dosti nespolehlivá, tak to brzy vzdáváme a raději si do uší dáváme pecky, zaposloucháváme se do muziky a snažíme se zdřímnout si, což se nám po chvíli opravdu v rámci mezí daří.

18.2.2014 Den Třicátýprvní: Killing fields, Lágr S-21 a zakončení ve Spicy Girls.

Do metropole Kambodži přijíždíme asi v 5 ráno. Chvilku bloudíme okolo autobusové stanice a snažíme se najít něco k ubytování. Nakonec máváme na projíždějící tuk tuk, ptáme se ho zda má něco za 12USD na noc, přikyvuje, a tak nasedáme. Přistavuje nás u hotelu za který chtějí dolarů 20 a to ještě chtějí zaplatit i předešlou noc, protože check-in je až od 12:00 hodin. Po několikaminutovém vyjednávání nás ubytovali za 15USD. Nechceme předešlou noc platit, jen si v hotelu schováváme zavazadla a s tuk tukem rovnou vyrážíme na skoro hodinu vzdálené killing fields, které otvírají v 7 ráno. Cesta tam je šílená, tuk tuk ale cestu překonává kupodivu bez toho aby se rozpadl. Hopsá to takovým způsobem, že není možné usnout, tak máme aspoň možnost vidět ranní Phnom Penh, který i takto brzy žije jako obrovské mraveniště v období výměny stráží.

U killing field si dáváme snídani, lístek mají sice bohatý, ale reálně mají jen jedno jídlo, a tak si ho objednááme. Dnes jsme úplně prvními návštěvníky Killing fields neboli vražedných polí. Do uší si strkáme sluchátka a zaposloucháváme se do hrůzné historie, příběh umocňuje fakt, že jsme právě přesně tam, kde se tyto krutosti odehráli. Kambodže byla totiž od roku 1975 až do 1979 pod vládou rudých Khmerů s vůdcem Pol Potem. Tato země byla celých předchozích 6 let bombovaná kvůli válce ve Vietnamu, lidé byli unavení a zbídačelý, proto "vysvoboditele" Pol Pota, který se svou armádou nakráčel do Phnom Penhu, srdečně vítali. Bohužel už po 48 hodinách byl Phnom Penh zcela vyklizen, lidé byli rozesláni do polí po celé zemi, rodiny byly rozděleny. Pol Pot spustil úchylný experiment a pokusil se nastolit dokonalou komunistickou společnost. Zrušil peníze, jídlo jste dostali jen za tvrdou práci. K plnění svých plánů potřeboval jen nigramotné hloupé ovce, proto začal velice rychle odstraňovat veškerou inteligenci. Záminkou k zatčení bylo dokonce i to, když dotyčný nosil brýle. Za 4 roky Pol Potovi hrůzovlády zemřelo přes 3 miliony lidí, v té době přes polovinu celkové populace. I přes tento ohavný čin se Pol Potovi s nejbližšími podařilo stáhnout to thajské džungle a dožít se zde klidného stáří zemřel až roku 1998.

Killing fields byly něco jako nacistický koncentrační tábor, ale snad ještě krutější. Kambodža byla chudá, neměla na náboje do pušek, proto se zde lidé ubíjeli vším co bylo po

ruce, motyky, mačety, bambusové tyče, kameny prostě čímkoliv. Mrtvolky se pak házeli do masových hrobů, které byly ještě

pro jistotu sypány DDT. To zajistilo, že případní přeživší

Takhle vypadají Killing Fields a Killing Tree

nepřežijí a navíc to tlumilo pach rozkládajících se těl. Byl zde velký strom na který se věšely reproduktory hrající hlasitou hudbu, aby venku nebylo slyšet naříkající umírající. Dokonce zde byl i tzv. killing tree (zabíjející strom). Zde často dozorcí vraždili děti, často před zraky matek, mlácením dětí hlavami o kmen stromu. Když vietnamští vojáci osvobodili toto místo našli okolo tohoto stromu mnoho zbytků lidských mozků. Dodnes když zde prudce zaprší vystupují na povrch četné zbytky kostí Pol Potových obětí. Návštěva tohoto místa je opravdu ohavným zážitkem, ale je dobré si uvědomit čeho jsou lidé schopni díky systematickému vymývání mozků. Proto bychom se všichni měli snažit nedopustit, aby se už takové neštěstí znovu neopakovalo. I když i dnes se bohužel střílí do lidí na Ukrajině v Sýrii a na dalších místech.

Ještě máme hodně času do check-inu na hotelu, proto se ještě necháváme zavést do Lágru S-21. Dříve střední škola předělaná na vězení. Vidíme zde autentické cely s nástroji, které zde zůstali ležet přesně, tak jak je zde zanechali prchající rudí Khmerové. Všude visí fotografie obětí, ukazují nám hrůzné mučící praktiky a dokonce se osobně setkáváme s jedním ze 7mi přeživších vězňů. Dnes žijí poslední 2, oba jsou zde a prodávají knihy se svými příběhy. Nechápu jak tito dva pánové můžou po takových hrůzách opět překročit práh tohoto místa, ale to je asi v jejich jiném úhlu pohledu na svět, který mi na západě těžko někdy pochopíme. Po

Autentická cela v lágru S-21

těchto dvou silných depresivních zážitcích konečně nastává čas k ubytování. Jedeme zpět k hotelu a po cestě řidič projíždí rygólem v silnici až se naše tříkolka staví na zadní, Pet' a pohotově vyskakuje do předu a vozidlo pomáhá navrátit do správné tedy horizontální pozice. Já jsem si zrovna píšu milostné romány s Christnawaty, takže bych bez jeho duchapřítomnosti nejspíš skončil na zádech. Konečně jsme před hotelem. Jsem tak vyčerpan, že si musím na dvě

hodinky zdřímnout. Po chvíli

odpočinku se probouzím, stejně jako Pet' a mám hlad jako vlk. Scházíme tedy dolů na ulici a hledáme něco k snědku, jídlo úžasně vypadající na fotkách má ve skutečnosti daleko ke své předloze, ale s tím hladový člověk v Kambodži moc nezmůže. Ještě chceme mrknout do královského paláce, ale už to nestíháme, proto aspoň jdeme na blízké tržiště, kde porcijí vše živé i neživé a potom ještě nakupujeme pár suvenýrů. Jako výborný nápad nám připadá strávit poslední noc dovolené v baru jménem Spicy girls. Zavšivený bar mi velice připomíná Thajsko, tím jak se všudypřítomné slečny starají o zákazníky, i těmi hrami, které se zde hrají. Byla to naše poslední noc a tak jsme si dáváme pár pivků, kulečnicků, piškvorků a jackpotů. Pet'ovi se mě omylem daří zlít pivkem od hlavy až k patě. Slečny o nás pečují, sem tam nám něco upíjí, pořád nám šeptají jak jsme nádherní v marné naději, že si je třeba na noc koupíme a necháme je vydělat. To se však neděje a my se v náladě potácíme do blízkého hotelu.

19.2.2014 Den Třicátýdruhý: Konec našeho putování a návrat do Guangzhou.

Spicy Girls nás včera vyčerpaly natolik, že se stačíme jen sbalit, dát si oběd nasednout do domluveného tuk tuka, který nás včera vozil. Jedeme krokem takže ještě máme dost času pokochat se Phnom Penhem. Na letišti máváme řidičovi a odlétáme do Číny.

Závěrem

Naše neskutečná cesta byla nabitá zážitky od začátku až do konce. Chtěl bych vyzdvihnout především Filipíny a Indonésii, jejichž obyvatelé jsou dle mého názoru jedni z nejpříjemnějších lidí na světě. Singapur byl úplně jiným zážitkem, ale také velice hodnotným. Lidé zde jsou však velice nepříjemní pokud to nejsou vaši přátelé. Kambodža co se lidí týče mě poněkud zklamala. Bohužel zde máte pocit, že se vás zde pořád snaží natáhnout. Na cestách jsme poznali plno nových zajímavých osobností, podařilo se mi i navázat pár obchodních vztahů, které snad přinesou své ovoce. A hlavně jsem v Jakartě poznal novou lásku za kterou jsem krátce po příletu dojel do Hong Kongu, ale to už je však jiný příběh.

Proto všechno bych chtěl říct : „Cestujme co můžeme, má to smysl!!!“

Michal Zlámal